

FATAAL

thriller

PAUL COPPENS

FATAAL

thriller

Paul Coppens

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16

Dit werk mag slechts worden opgevoerd worden
na voorafgaande schriftelijke toelating van

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16
E-mail info@almo.be
www.almo.be

waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

FATAAL

thriller - Paul Coppens

PERONAGES:

(in volgorde van opkomst)

VINCENT - de gids (40-er)
 SOFIE - de groepsleider (30-er)
 GEERT - de vrijgezel (30-er)
 KAREN - de jongste (20-er)
 BRUNO - man van Karen (20-er)
 JULIA - oudere dame (60-er)
 DENISE - haar zus (60-er)

DECOR

Het interieur van een oude klokketoren van een verlaten abdij. Afbrokkelende muren, grote ramen zonder glas. Achteraan een zware deur die openstaat bij aanvang van het stuk. Aan een zijkant zien we een groot houten schutsel waar twee steunbalken naartoe lopen. Een balk in de hoogte en een balk even boven de grond, zodanig dat men hierop kan zitten. Aan een voorkant heeft men een doorgang naar de andere kant van de toren.

KLEDIJ

Speelt zich af in de zomer. Ze zijn allen gekleed in lichte vrijetijdskledij. Sofie heeft topje aan met daarover een los hemd. Ze draagt bottines. Karen heeft een goed gevulde hangtas bij zich. Bruno draagt een jeansjas. Vincent draagt een lichte mouwloze vest met vele zakken. (wat men noemt: jagersvest)

INHOUD

Zes toeristen bezoeken met een gids een afgelegen verlaten abdij bovenop een berg. Ze komen aan in de klokkentoren van waaruit ze een prachtig zicht hebben op de omgeving. En dan slaat het noodlot toe. De deur valt dicht en ze geraken opgesloten in deze oude klokkentoren. Dit lijkt eerst toeval te zijn maar dan gebeuren er vreemde dingen. Wat een ontspannende uitstap moest worden resulteert al gauw in een ware nachtmerrie. Moeten we geloven in duistere machten of in geesten of iets dergelijks of zit er onder één van hen een koele moordenaar? Om hier levend uit te geraken zullen de overblijvende toeristen moeten samenwerken, maar kunnen ze elkaar nog wel vertrouwen? Wordt het hun laatste uitstap?

Herwerkte uitgave
maart 2019

EERSTE TAFEREEL

Vincent Verstraeten, de gids, komt als eerste binnen, gevolgd door een aantal toeristen. Deze zijn: Sofie, de groepsleider - Geert, vrijgezel - het echtpaar Bruno en Karen en de zussen Julia en Denise. Ze zijn allemaal in vrijetijdskledij. Sofie heeft een topje aan met daarover een los hemd. Bruno heeft een verrekijker bij. Karen een tamelijk grote handtas over haar schouder.

VINCENT Zo, hier zijn we dan in de klokkentoren.

KAREN Hoeveel treden hebben we nu eigenlijk gedaan?

VINCENT Precies 126.

KAREN Niet meer? Het leken er wel duizend.

JULIA (kijkt bezorgd naar Denise) Gaat het, Denise?

DENISE (hijgend) Ik moet toch eerst wat gaan zitten.

VINCENT Op die balk kunt u wat uitrusten, mevrouw.

DENISE Ja (gaat zitten op balk)

JULIA (komt naast haar zitten) Het zweet staat op je voorhoofd. (haalt een zakdoekje uit haar handtas, geeft het haar) Hier.

Karen zet haar tas tegen schutsel. De anderen staan ondertussen aan de ramen naar buiten te kijken.

BRUNO Wat een prachtig kasteel ginder.

VINCENT (wijst naar omhoog) Hierboven hingen de klokken. Kijk, daar zie je de balken waar ze aan bevestigd waren. En daar hingen de koorden.

Allen kijken ze naar omhoog, behalve Geert die naar buiten blijft kijken.

GEERT (leunt voorover door raam, kijkt naar beneden) Wat een diepte. (leunt wat verder voorover)

SOFIE (bij hem, neemt hem bij zijn arm) Voorzichtig, Geert, straks val je nog naar beneden.

GEERT Van hier zie je goed al die vooruitstekende stenen.

SOFIE (leunt nu ook voorover) Oh ja. (tot Vincent) Zijn hier nog nooit ongelukken gebeurd, meneer Verstraeten?

VINCENT Zeg nu eindelijk eens Vincent hé zeg. We zijn nu al een hele dag samen onderweg.

SOFIE Oké... Vincent.

VINCENT En jij bent Sofie, de leidster van jullie groep als ik mij niet vergis.

- SOFIE Ik dirigeer deze reis zo'n beetje, ja. Ik ben het dus die het toerismebureau heeft gecontacteerd voor een daguitstap met gids.
- VINCENT *(glimlachend)* En zo komt het dat ze mij hebben gestuurd en daar stond ik dan vanmorgen met mijn busje aan het hotel.
- SOFIE En dit zijn Geert... Bruno en zijn vrouw Karen... en de gezusters Parmentier, Denise en Julia.
- BRUNO Dit verlaten klooster is alleen maar te bereiken met de kabellift?
- VINCENT Inderdaad, alleen met die kabellift.
- BRUNO En in die tijd dan? Hoe konden de kloosterlingen hier dan naartoe komen?
- VINCENT Er was toen nog een pad tussen de rotsen. Nu ja, een pad is veel gezegd. Maar door steeds afbrokkelende rotsen is dat pad mettertijd verdwenen. De erosie heeft in de loop der jaren dus goed z'n werk gedaan. Er is wel sprake van dat er terug een pad zou aangelegd worden. Maar dat is nog toekomstmuziek. De baan beneden werd wel enkele jaren geleden volledig vernieuwd.
- SOFIE Ja, die zie je ginder in de diepte.
- VINCENT Sommigen durven het wel eens aan om naar hier te klimmen, maar dat is aartsgevaarlijk. En zeker als het geregend heeft, dan zijn de rotsen spekglad.
- SOFIE 't Zou in ieder geval niets voor mij zijn.
- VINCENT Al wat beter, mevrouw Parmentier?
- DENISE Jaja, het gaat wel over.
- JULIA Ik ben er toch niet al te gerust in.
- DENISE Ach Julia, het is die hitte.
- VINCENT Ja, 't is wel heel warm vandaag. En dat zal de komende dagen niet anders zijn.
- DENISE We hebben het in ieder geval getroffen met het weer.
- JULIA We gaan nu ieder jaar op reis en nog nooit heeft zij het zo lastig gehad als vandaag.
- VINCENT Die vele treden naar deze toren misschien.
- DENISE Die treden... ja... Dat was me een hele karwei.
- JULIA In de kabellift had je het toch ook veel lastiger dan gewoonlijk.
- DENISE Bwah...

- JULIA Jaja, toch wel. Ik heb gezien hoe je een paar keren naar adem moest happen.
- DENISE Awel ja, op een bepaald moment werd ik precies wat draaierig. Heel even maar.
- VINCENT De hoogte misschien en door naar beneden te kijken
- JULIA Als we terug in het hotel zijn ga je eerst wat op je bed liggen.
- DENISE Dat zal ik zeker doen. Ik wil morgen weer tiptop in orde zijn.
- VINCENT Ondertussen kunt u hier wat uitrusten. We blijven nog even.
- DENISE Oh maar voor mij moeten jullie niet langer blijven dan nodig is.
- VINCENT We hebben nog wel wat tijd.
- JULIA Gaan we van hier nog ergens naartoe?
- VINCENT Neeneen. We volgen de planning zoals ik het van het bureau heb meegekregen. Deze voormiddag het bezoek aan de historische Gildenhuizen en nu het tweede luik, dit klooster.
- BRUNO *(nog steeds door zijn verrekijker turend)* Van hier zie je het meer ook liggen.
- KAREN *(bij hem)* Laat mij eens kijken.
- BRUNO *(geeft verrekijker aan Karen)* Ginder, rechts van die heuvel.
- KAREN *(kijkt)* Oh ja.
- SOFIE Wel Vincent, je hebt me nog steeds niet geantwoord.
- VINCENT Pardon?
- SOFIE Ik vroeg of er hier al ongelukken gebeurd zijn. Dit is toch gevaarlijk, die ramen die niet afgeschermd zijn en er komen hier zoveel bezoekers.
- VINCENT De bezoekers zijn wel voorzichtig genoeg... hóóp ik toch.
- SOFIE En als er kinderen bij zijn? Zo een diepte.
- VINCENT Er is ooit sprake geweest om er een reling aan te plaatsen, maar men heeft dat uiteindelijk niet gedaan. Men wilde dit klooster in zijn oorspronkelijke staat behouden.
- SOFIE Ben je hier al lang gids?
- VINCENT Neen, dit is mijn eerste seizoen. Maar om nu even terug te komen op die ongelukken; er was hier wel ooit een zelfdoding.
- GEERT *(keert zich met een ruk om)* Zelfmoord?

- VINCENT Ja, een jonge man van nog geen dertig is enkele jaren geleden vanuit dat raam naar beneden gesprongen.
- GEERT *(kijkt weer naar beneden)* Te pletter tegen die grillige rotsen...
- BRUNO *(kijkt ook naar beneden)* En je zult wel lang blijven liggen vooraleer iemand je vindt. Je komt waarschijnlijk in zo'n kloof terecht. *(grijnslachend)* Zo ben je meteen ook begraven en lig je op je gemak.
- KAREN Bruno, je moet daar niet om lachen.
- BRUNO Ach schatje, iemand die zoiets doet is toch niet goed bij zijn verstand zeker.
- KAREN Je weet nooit wat er in een mens z'n hoofd omgaat.
- BRUNO *(neemt haar in zijn armen)* Als jij me ooit durft laten zitten, liefje, dan kom ik naar hier en spring ik ook naar beneden. "Zelfmoord in het oude klooster... dader gevlucht"
- KAREN *(trekt zich weg)* Hou nu op.
- BRUNO Oké... oké... ik zwijg al.
- VINCENT In de kapel heb ik jullie die legende verteld over die handelsreiziger. Maar er is nog een andere legende verbonden aan dit klooster. Staat vermeld in de annalen van het stadje.
- BRUNO *(lachend)* Oh ja? Over duikers zeker die tegen de rotsformaties te pletter sloegen maar dankzij hun valhelm was het toch nog een happy-end.
- KAREN Bruno, in godsnaam!
- SOFIE Vertel maar, Vincent.
- VINCENT Wel, het gaat over de Abt van dit klooster, of beter gezegd: over zijn zuster. Op zekere dag kwam zij naar hier bij hem te biechten. Ze had een moord gepleegd. Ze was meid bij een rijke herenboer en die viel haar voortdurend lastig. Op een nacht heeft ze zijn keel overgesneden. Ze kwam dus hier biechten. Maar daarna is ze spoorloos verdwenen.
- SOFIE Net zoals die handelsreiziger?
- VINCENT Nee, niet zo. De handelsreiziger hebben ze nooit teruggevonden. Maar de vrouw wel. Vele jaren later... hier in deze toren.
- GEERT *(opgeschrikt)* Hièr?!
- VINCENT Men kan alleen vermoeden wat er gebeurd is. Na de biecht wilde de Abt zijn zuster helpen ontsnappen aan het gerecht. Hij verborg haar in deze toren. Vanaf die dag mocht geen enkele monnik meer de klokken komen luiden. Alleen hij deed het voortaan nog en bracht zo zijn zuster in het geniep eten. Tot hij plotseling ziek werd. Op zijn sterfbed deed hij de

broeders beloven dat er niemand meer in deze toren zou komen. De klokken mochten niet meer geluid worden. Zo wilde hij dat ook zijn zuster hem zou volgen in de dood.

- SOFIE En werden ze niet meer geluid?
- VINCENT Een aantal jaren niet meer. Maar uiteindelijk heeft men die belofte toch gebroken onder druk van de stadsbewoners. De broeder die toen als eerste weer naar boven kwam deed hier de akelige ontdekking.
- BRUNO Wat griezelig
- GEERT *(zenuwachtig)* Of jullie mij nu geloven of niet, maar ik voel mij hier niets meer op mijn gemak.
- BRUNO Waarom ben jij ook altijd zo nerveus, Geert?
- GEERT *(geprikeld)* Jà, ik ben nerveus, ja!
- BRUNO Zelfs op reis denk je steeds dat alles je tegenzit.
- KAREN Bruno, begin er niet opnieuw over.
- BRUNO Het is toch waar! Onderweg naar hier was hij ook al aan het zeuren. “Dit staat me niet aan”. “Daar ben ik niet gerust in”. “Ik voel me niets op mijn gemak” Het is geen pretje om zo iemand als reisgezel te hebben.
- KAREN Bruno, alsjeblieft.
- GEERT Ik weet het, ik mocht nooit bij de club zijn gekomen. Ik heb de laatste tijd genoeg signalen opgevangen dat er heel wat achterklap over mij circuleert. Ik heb er stilaan genoeg van. Als we thuis zijn laat ik mij schrapen en jullie zien mij nooit meer.
- BRUNO Doe dat.
- KAREN Neen, Geert, dat ga je niét doen!
- GEERT Toch wel. Bruno heeft gelijk. Jullie hebben geen zeurpieten nodig.

Even een stilte.

VINCENT Jullie zijn allemaal lid van dezelfde club?

BRUNO Ja. Maar die niet lang meer. *(doelt Geert)*

Een stilte. Geert wendt zich wat af van de anderen.

SOFIE *(is ondertussen aan het raam bezig foto's te maken met haar fototoestel)* Je kunt hier mooie plaatjes schieten.

BRUNO En dat ga ik ook doen... met mijn smartphone. Veel beter dan altijd zo'n zwaar toestel mee te sleuren. *(naar raam, neemt zijn smartphone, bekijkt hem)* Oei... shit... *(duwt enkele keren)*

- KAREN   Wat is 't?
- BRUNO   Batterij plat.
- KAREN   Maar zeg...
- BRUNO   Ja, 'k weet het... de laatste tijd is het constant zo. Ik moet dringend een nieuwe hebben. *(stopt zijn smartphone weg)*
- KAREN   En ik heb de mijne niet mee.
- SOFIE   *(schalks)* Jaja Brunoke... dan heb je iets lichter dan een zwaar fototoestel... maar noppes... batterijtje plattekes.
- BRUNO   *(tot de anderen)* Kan er iemand anders foto's trekken met z'n gsm? Dan kunnen we die achteraf naar mekaar doorsturen.
- GEERT   Ik heb er gene.
- SOFIE   Mijn foto's met dit 'zwaar' toestel kan ik wel naar jou doorsturen.
- VINCENT   *(voelt in zijn zakken van zijn mouwloze vest)* Tiens... van gsm gesproken... ik heb de mijne niet eens bij. Ik dacht nochtans van wel. Ik had hem vanmorgen meegenomen. Misschien is die in het busje uit mijn zak gevallen. Ik had m'n vest achteraan gelegd. Tja... straks direct kijken als we terug zijn. *(onderzoekt zijn zakken nog eens)*
- KAREN   *(komt naast Denise zitten)* En, Denise?
- DENISE   *(heeft het moeilijk, kortademig)* Ik... ik weet het niet... mijn adem...
- JULIA   Ik zal een dokter bellen van zodra we in het hotel zijn.
- KAREN   Je gaat toch niet ziek worden zeker?
- DENISE   Neenee, wees gerust kindje, ik zal de reis niet naar de bliksem helpen. Het is alleen maar een flauwte.
- JULIA   Dat heb jij nog nooit gehad.
- DENISE   Ik heb deze middag wat te weinig gegeten, het smaakte me niet.
- JULIA   *(ongerust tot de anderen)* Er is iets hé. Zij is echt niet in haar normale doen.
- DENISE   *(voelt haar been)* Het is net of mijn been wat stijf wordt.
- VINCENT   We zullen in ieder geval toch stilaan moeten gaan terugkeren.
- BRUNO   Aan de andere kant hebben we waarschijnlijk ook een prachtig uitzicht *(bij Karen, neemt de verrekijker over)* Mag ik? *(af achter schutsel met de verrekijker)*
- SOFIE   Vandaar moeten we het stadje zien liggen. *(volgt hem, af achter schutsel)*

VINCENT En jij Geert? Ga jij niet aan de andere kant naar het panorama kijken?

GEERT Interesseert me niet.

VINCENT Zo...

Een stilte.

KAREN (kijkt Geert aan) Geert?

GEERT Nee, Karen, zeg maar niets.

KAREN (komt bij hem) Hoe is het toch mogelijk van je.

GEERT Ik weet wat je gaat zeggen. (wendt zich af) En daarbij... ga maar bij Bruno.

KAREN Geert, je weet best...

GEERT (onderbreekt) Néé! Niemand moet dat hier weten.

KAREN Denk je nu werkelijk dat ik het hier ga rondbazuinen? Zo gek ben ik niet.

Men ziet duidelijk dat Vincent het gesprek tussen die twee aandachtig volgt.

GEERT Welja, zeg beter helemaal niks. (gaat achteraan in de buurt van de zware inkomdeur aan het venster staan, kijkt naar buiten')

Karen kijkt Geert even aan, zucht en komt dan weer naast Denise zitten. Even een stilte.

VINCENT (kijkt op zijn uurwerk) Als we het uurschema willen aanhouden, moeten we nu stilaan gaan vertrekken. Ik schat dat we rond half zeven terug in het hotel zullen zijn.

Plotseling slaat de zware deur met een hevige slag dicht. Allen kijken ze verbaasd om.

VINCENT (komt naar deur) Waarom trek jij die deur nu zo hard dicht?

GEERT Maar 'k heb dat niet gedaan! 'k Ben aan die deur niet aan geweest. Ik sta hier gewoon naar buiten te kijken en ineens slaat die deur dicht.

VINCENT (tracht ze open te krijgen) Die kan toch zomaar niet uit zichzelf dichtslaan?

GEERT Misschien door de tocht.

VINCENT Uitgesloten. (krijgt ze niet open) Verdomme, ze is in het slot gesprongen.

JULIA (geschrokken bij Vincent) Je krijgt ze toch nog open?

VINCENT Jaja, ik heb de sleutel mee. (haalt een bos sleutels boven)

JULIA Nog een geluk.

Bruno en Sofie op van achter schutsel, zien de anderen aan de gesloten deur.

SOFIE Wat gebeurt er?

KAREN De deur is dicht.

SOFIE Hoe?

KAREN Dichtgeslagen, zomaar.

BRUNO *(glimlachend)* De geest van de opgesloten moordnares Straks zal ze hier ronddwalen.

VINCENT *(zenuwachtig)* Maar... dat... dat kan toch niet.

SOFIE Wat is er?

VINCENT De sleutel van deze deur... *(tast al zijn zakken af, kijkt de anderen dan lijkbleek aan)* Hij is er niet meer bij!

KAREN Bedoel je dus dat we hier opgesloten zitten?

SOFIE *(probeert de deur met geweld te openen)* Wie heeft verdorie die deur dichtgetrokken?!

KAREN Niemand. Ze sloeg vanzelf dicht en is in het slot gesprongen.

SOFIE *(tot Vincent)* En je hebt de sleutel niet zeg je. Hoe ben je hier dan binnen geraakt?

VINCENT Ik laat deze deur altijd open. Alleen de sleutels van beneden en de kapel gebruik ik.

SOFIE Zijn dat jouw sleutels?

VINCENT Van het toerismebureau.

SOFIE En je laat die 's avonds daar altijd achter?

VINCENT Niet altijd. *(opgewonden)* Maar enfin zeg... alle sleutels die ik nodig heb hangen hieraan.

SOFIE En nu ontbreekt net de sleutel van die dichtgeslagen deur?

VINCENT *(bekijkt sleutelbos)* Hij is er niet meer bij.

SOFIE En in één van je zakken?

VINCENT Heb ik al gezocht.

SOFIE Zeg nu niet dat we hier niet meer weg kunnen.

VINCENT Het is me een raadsel hoe die sleutel er niet bij is.

SOFIE En één van die andere sleutels? Past er geen op?

VINCENT Ik wil het proberen *(probeert de ene sleutel na de andere)* Neen, deze niet. En deze is te klein, dat zie je zo.... Deze dan.... Ook niet...

BRUNO Verdomme! Dat kan toch niet!

VINCENT Neen... de laatste... (Ze kijken uiterst gespannen toe) Neen.

JULIA Maar we moeten hier toch weg kunnen! Denise is ziek!

SOFIE (neemt Vincent bij de arm) Ik stel jou hier verantwoordelijk voor, Vincent.

VINCENT (knikt zenuwachtig) Weet ik... Ben ik ook.

BRUNO Is er hier geen andere uitgang?

VINCENT Neen.

SOFIE Vooruit, we moeten met man en macht die deur zien open te krijgen.

Vincent, Sofie en Bruno proberen de deur open te beuken. De deur blijft potdicht.

SOFIE Nog een keer... één, twee, drie... ja! (stampen nogmaals samen tegen de deur, maar ook deze keer blijft ze dicht) Niks.

BRUNO (kijkt om naar Geert die al die tijd nerveus aan raam stond) Geert, zou jij soms ook niet wat meewerken?

GEERT (nerveus) Euh... ja...

VINCENT Haalt toch niets uit.

SOFIE (betast de rand) En aan de scharnieren kunnen we niet aan.

GEERT Wat nu?

SOFIE In ieder geval moeten we er iets op vinden.

JULIA (roept plots paniekerig) We moeten hier vlug weg!!! (kijkt naar Denise die het steeds moeilijker krijgt) Denise!!! Wat heb jij toch?!

Maar plotseling stuikt Denise van de balk en blijft languit op de grond liggen.

KAREN (roept tot de anderen) Vlug!!!

De anderen snellen toe. Geert blijft aan de deur staan.

VINCENT Ze moet lucht krijgen!

JULIA (schreeuwt kwaad tegen Vincent) Néé! Jij niet!!! Blijf van haar! Het is allemaal jouw schuld! Laat ons hier liever uit!!! (slaat met haar handtas tegen Vincent)

KAREN (neemt Julia bij haar armen en trekt haar van Vincent weg) Julia, kalmeer.

SOFIE Breng haar weg, Karen.

KAREN Kom mee. (duwt de tegenspartelende Julia naar de andere kant bij het raam)

JULIA Neen! Laat mij bij mijn zus! Zij heeft mij nodig! *(doelt Vincent)* En blijf jij van haar!!!

SOFIE Laat mij het maar doen, Vincent. *(Vincent staat op, wendt zich af)*

BRUNO *(trekt zijn jeansjas uit)* Hier. *(rolt jas op en legt het onder Denise's hoofd).*

SOFIE Misschien haar hart.

BRUNO Hartinfarct?

SOFIE Ik vrees het. *(begint met hartmassage)*

JULIA *(schreeuwend)* Denise! Denise! *(Karen kan haar met veel moeite tegenhouden)* Alsjeblief!!! Laat me bij haar!!!

BLACK-OUT

TWEEDE TAFEREEL

EVEN LATER.

Ze staan allen nog op dezelfde plaats. Sofie stopt met de hartmassage. Een gespannen stilte. Sofie sluit de ogen van Denise.

JULIA Zij is.... Zeg het dan toch?! *(Sofie knikt zwaar aangedaan, staat dan op)*
Néé!!!! *(stort zich wanhopig neer op Denise, schreeuwend)* Denise!!!!
Denise!!! Neen!!! Zeg iets!!! Zeg iets!!!

Karen wil naar Julia gaan, maar Sofie houdt haar tegen.

SOFIE Laat haar, Karen.

BRUNO *(weet niet waar hij het heeft)* Maar allee zeg, dat kan toch niet! Da...

SOFIE Tegenover zoiets staan we machteloos, Bruno.

Een stilte. Alleen hoort men Julia snikken. Plots kijkt ze op naar Vincent, staat op, komt bij Vincent en begint hem radeloos te slaan.

JULIA Het is allemaal jouw schuld! We moesten hier vlugger weggeweest zijn!
Het is jouw schuld!!!

SOFIE *(grijpt Julia vast en trekt haar weg van Vincent)* Stop, Julia. Rustig! Het is helemaal niet zijn schuld. Die gesloten deur heeft er niets mee te maken. Anders zou zij het onderweg gekregen hebben.

JULIA *(laat zich snikkend in Sofie's armen vallen)* Zeg dat het niet waar is. Het kan niet!

KAREN *(neemt Julia van haar over)* Ik zorg wel voor haar. *(gaat met Julia op balk zitten)*

BRUNO Zouden we haar niet beter uit het zicht leggen?

SOFIE Ja, misschien wel... achter het schutsel?

BRUNO *(zucht)* Oké.

Bruno en Sofie tillen Denise op en gaan met haar af achter schutsel.

JULIA Wat gaan jullie doen?!

KAREN Haar hiernaast leggen. Da's beter voor ons allemaal.

Een geladen stilte.

JULIA *(jammerend)* Denise... dat kan toch niet. Hoe is dat nu mogelijk? Waarom? Waarom? En hier dan nog wel. Zo ver van huis...

KAREN We gaan voor je zorgen, Julia, en we zullen helpen met alles te regelen.

JULIA *(wijst naar Vincent)* Het is allemaal zijn schuld!

KAREN Ssst.... Rustig...

Bruno en Sofie komen terug van achter schutsel. Bruno neemt zijn jeansjas terug op, trekt ze aan.

SOFIE *(met gebogen hoofd)* Julia... *(bij Julia, legt haar hand op haar schouder)* Sorry...

JULIA *(wijst weer naar Vincent)* Het is allemaal zijn schuld!

KAREN Neen, Julia...

VINCENT *(staart gekweld voor zich uit)* Ja, het is mijn schuld.

SOFIE *(bij hem)* Zeg dat niet.

VINCENT Waren we hier al weggeweest of als tenminste de deur open was, dan zou iemand een dokter kunnen halen hebben.

SOFIE Laat ons kalm blijven, Vincent.

VINCENT Kalm blijven?

SOFIE Of tenminste toch probèren. We moeten goed overleggen wat ons nu te doen staat of wat we kunnen doen. We zitten hier dus opgesloten en er is een... lij... *(maar stopt, herneemt)* ...een overledene. We moeten hier kost wat kost weg geraken.

VINCENT Dat moeten we zeker.

SOFIE Denk goed na, Vincent, jij kent hier de weg in het klooster. Ben je er zeker van dat er hier geen andere uitgang is?

- VINCENT Neen, niet in deze toren.
- BRUNO *(nervus)* Maar hoe dan?! Hoe geraken wij hier weg?! *(naar raam, kijkt naar beneden)* Iemand van ons kan misschien naar beneden afdalen.
- VINCENT Zonder klimmateriaal raak je nooit levend beneden.
- BRUNO En toch moet iemand het erop wagen. We kunnen hier niet eeuwig opgesloten blijven.
- SOFIE Dat zal ook niet eeuwig zijn, Bruno. *(tot Vincent)* Hoelang zal het duren voor ze onze afwezigheid opmerken?
- VINCENT Weet ik veel. Dat kan alleen in het hotel opgemerkt worden. Maar waarschijnlijk nog niet onmiddellijk. Jullie zijn maar met z'n zessen, dat is een kleine groep in een volgeboekt hotel.
- SOFIE Zal men jou niet missen?
- VINCENT Ik woon alleen.
- SOFIE En het toerismebureau?
- VINCENT Ook niet. Ik zei het al, soms kom ik er 's avonds langs, soms ook niet.
- SOFIE Als ik het dus goed begrijp zitten we hier tenminste al voor heel de nacht.
- VINCENT Ik hoop dat ze ons morgenvroeg vlug vinden.
- SOFIE Zijn er ook andere gidsen die naar hier komen?
- VINCENT Er is nog een collega die deze regio bedient, maar die zal vandaag niet meer naar hier komen en ik weet niet of die morgen het klooster aandoet.
- BRUNO *(loopt zenuwachtig rond)* Ik heb geen zin om hier de nacht door te brengen. Er moet iemand naar beneden afdalen.
- SOFIE Wie Bruno? Zeg me wie van ons het zal kunnen zonder klimgereedschap of iets dergelijks?
- BRUNO Vincent moet het maar doen. Het is zijn verantwoordelijkheid. Hij moet er ons hier maar uithalen!
- SOFIE Dat wil daarom nog niet zeggen dat hij voor ons zijn leven moet riskeren.
- GEERT *(in een opwelling)* Ik wil hier geen seconde langer blijven! Horen jullie me!!! Ik wil hieruit!!! Nu direct!!!
- SOFIE Dat willen we allemaal, Geert.
- GEERT *(over zijn toeren)* Ik wil hier niet blijven! Het is hier niet pluis!!!
- SOFIE Alsjeblief, maak jij het nu niet nog erger dan het al is!

- GEERT En toch blijf ik hier niet!
- SOFIE Waar ga jij dan naartoe? Hé?! Wat ga jij dan doen?!
- GEERT *(naar raam)* Ík zal naar beneden afdalen Liever dan nog langer hier te blijven. *(wil door het raam klauteren)*
- SOFIE *(roepend)* Geert!!! *(snel bij hem, kan hem nog net grijpen en hem naar binnen trekken)* Ben jij gek! Verdomme, kalmeer nu toch!
- GEERT Ik wel hier weg! WEG!!!!
- SOFIE *(grijpt hem vast, schudt hem, roept tegen hem in)* Kalmeer zeg ik je!!!
- Een lange stilte. Geert komt tot zichzelf. Sofie laat Geert los, kijkt de anderen aan.*
- SOFIE Luistert goed... het heeft geen enkele zin om paniekerig te gaan doen. Daardoor komen we in nog meer moeilijkheden. Ja, we zitten in een benarde situatie, maar we moeten ons hoofd koel houden. En laat ons liever overleggen wat we zoal kunnen doen. Moeten we hier een tijdje verblijven, dan mogen we het elkaar niet lastig maken. *(bij Vincent)* Vincent, voor alle zekerheid, voel nog eens goed in je zakken. Wie weet zit de sleutel er toch niet in.
- VINCENT *(tast nogmaals zijn zakken af)* Maar ik heb het wel al tien keren gedaan.
- SOFIE Is je zak soms niet kapot zodat de sleutel in de voering van je broekspijp is terechtgekomen?
- VINCENT Neen... niets... *(toont de bos sleutels)* Hoe kan die sleutel van die ring af? Die ene enkele sleutel?
- BRUNO En hoe kan die deur vanzelf dichtslaan? *(naar deur)* Die is nochtans zwaar genoeg.
- VINCENT Ik snap er niets van.
- BRUNO Stond hier iemand toen het gebeurde?
- VINCENT *(kijkt Geert scherp aan)* Jij Geert, jij stond daar...
- GEERT *(voelt de blikken van de anderen)* Ik?! ...Euh... Ja, ik stond hier. Maar ik heb die deur niet aangeraakt.
- BRUNO Eén ding staat vast... die kan onmogelijk zomaar uit zichzelf dichtslaan.
- GEERT En toch heb ik die niet aangeraakt! Ik zweer het!
- SOFIE Heb je daar niks gehoord? Iemand die de trappen opkwam. Of stemmen? Of een beweging gezien aan de andere kant van de deur net voor ze dicht sloeg? Geen beweging? Geen geluid?

GEERT Neen. Niets. Ik keek op dat moment naar buiten, dus ik stond er met mijn rug naartoe. Maar... *(argwanend, doelt Bruno en Sofie)* ...jullie waren hier niet toen het gebeurde.

SOFIE Wat wil je daarmee zeggen?

GEERT Wel...

BRUNO *(onderbreekt vlug)* Wij stonden aan de andere kant foto's te nemen.

SOFIE Het heeft geen zin nog langer over die deur te zeuren. Het is gebeurd.

BRUNO Feit is dat er iets vreemd aan die deur is. Iets mysterieus.

SOFIE Geloof jij misschien in geesten? Je zei anders wel dat het de geest van de verdwenen moordnares was

BRUNO Ach, ik zeg zoveel. Maar die geheimzinnigheid bedoel ik niet.

GEERT Welke dan wel?

BRUNO Ik... ik... weet het niet. Ik bedoel alleen dat het een verdomd vreemde historie is.

SOFIE Eén ding kunnen we alvast proberen. *(naar raam)* We kijken of er mensen op de baan lopen en dan schreeuwen we tegelijk om hulp. *(kijkt naar beneden, wijst)* Kijk, ginder zitten er op een bank.

BRUNO *(naar raam)* Vooruit!

Ook Vincent en Geert komen aan het raam. Ze beginnen luidkeels te roepen: Héé! Hier! Hulp!...

JULIA *(geërgerd)* Jullie moeten niet zo'n lawaai maken. Een klein beetje respect alsjeblief!

KAREN Ze trachten de aandacht beneden te trekken, Julia.

Maar uiteindelijk geven ze het op.

SOFIE Haalt niets uit. Niemand hoort het.

VINCENT Heeft er soms iemand een stylo bij zich?

KAREN Ik heb er ene in m'n tas.

BRUNO *(neemt de tas van Karen, haalt er balpen uit)* Hier.

VINCENT Heb je ook papier?

KAREN Neen.

BRUNO *(neemt enkele prentkaarten)* Maar wel prentkaarten.

VINCENT Ja, da's goed. Misschien kan dit ons helpen. (neemt balpen en de prentkaarten, begint te schrijven) Ik schrijf dat we opgesloten zitten in de toren van het klooster en dat we dringend hulp nodig hebben.

SOFIE En die gooien we naar beneden. Een S.O.S.-bericht.

Sofie neemt prentkaart aan, leest ze vluug, gooit kaart door het raam. Bruno volgt de vallende kaart met zijn verrekijker. Een gespannen stilte. Vincent schrijft ondertussen tweede kaart.

BRUNO Verdomme, ze blijft liggen op de rots.

VINCENT (reikt hem tweede kaart aan) Hier is de andere.

Sofie neemt de tweede kaart en gaat dan weer naar raam.

BRUNO (wijzend) Gooi ze misschien naar dié kant eens.

Sofie gooit de tweede kaart

BRUNO (volgt met verrekijker) Ja, ze valt nog altijd in de goeie richting Nee... verdomme! Valt ook verkeerd. Komt niet op de baan terecht. Er is een licht briesje.

VINCENT Hier. Hopelijk derde keer, goeie keer (geeft de derde kaart) 't Is wel de laatste. (stopt de balpen weer in tas)

Sofie gooit de kaart.

BRUNO Ja... die valt de goeie kant op. Ze zweeft naar de baan. Ze is er bijna... ja! Ze valt! Ze ligt midden op de baan. Ze kan niet beter liggen!

VINCENT (vluug naar raam) En? Passeert er iemand?

BRUNO Nog niet.

VINCENT Hou het in de gaten.

SOFIE Ik weet wat beters. Misschien zal zo een kaart niet opvallen. Ik trek mijn hemd uit en je kunt daar een S.O.S.-bericht op schrijven.

VINCENT Er is die bries. Een hemd zal vast en zeker neerdwarrelen en tussen de rotsen terechtkomen.

SOFIE Shit!!! Ik vrees dat wij de nacht hier zullen moeten doorbrengen.

VINCENT (komt van raam weg) Ik vrees het ook.

GEEERT (stil) Met een dooie?

SOFIE (kijkt Geert streng aan) Ik wil dat woord niet meer horen, Geert.

GEERT (nervus) Goed...

SOFIE En beheers je!

- GEERT   Ik zal het proberen.
- SOFIE   *(komt op balk naast Julia zitten)* Julia, sorry... maar de mogelijkheid bestaat dat we hier nog een tijdje zullen moeten blijven.
- VINCENT   *(naar Julia toe)* Het spijt me echt, mevrouw. *(gaat naar het schutsel toe)*
- JULIA   Blijf waar je bent, jij! Kom niet in de buurt van Denise!
- VINCENT   Ja... *(wendt zich af)*
- BRUNO   *(met verrekijker aan raam)* Ja, daar komen er wandelaars. Ze naderen onze kaart. *(de anderen kijken gespannen toe)* Ze kijken rond... zien niet eens wat er voor hun voeten ligt... ! Ze lopen voorbij. Of neen, toch niet... een meisje keert zich om. Ze heeft onze kaart zien liggen. Ze raapt ze op... ze leest...
- VINCENT   *(hoopvol)* Misschien grijpen ze in...
Even een gespannen stilte.
- BRUNO   Ze laat ze nu aan hem zien... hij leest ook de kaart.
- KAREN   *(staat hoopvol recht)* En?
- BRUNO   Néén! Hij gooit onze kaart weg! Verdomme!!!
- VINCENT   Misschien buitenlanders. Ze zullen er niks van begrepen hebben.
- SOFIE   Vooruit, roepen!
- Met hun vieren beginnen ze naar beneden te roepen. Maar ook deze poging moeten ze op de duur opgeven. Karen gaat weer naast Julia zitten.*
- SOFIE   *(berustend)* Er is niks aan te doen. We zitten hier voor een poosje.
- BRUNO   Het zal een zware nacht worden.
- SOFIE   En een hongerige nacht.
- KAREN   Ik heb enkele koeken in m'n tas en flesjes water.
- BRUNO   *(neemt de tas, haalt er een paar flesjes water uit)* Drie flesjes. Ze zijn wel niet al te fris. *(neemt er een papieren zak uit, kijkt in de zak)* En enkele koeken. *(zet de tas neer)*
- VINCENT   Laat ze ons verdelen en nog wat reserve overhouden voor later.
- BRUNO   Hier, Julia, neem maar.
- JULIA   Nee, ik moet niks hebben.
- KAREN   Straks dan misschien.
- BRUNO   *(met de zak bij de anderen)* Hier, nemen jullie ook maar iets.

JULIA *(kijkt op)* Niet aan hem! *(doelt Vincent)* Hem moet je niks geven! Laat hem verhongeren!

Een stilte.

VINCENT Laat maar.

Plotseling hoort men een luide aanhoudende schreeuw van een vrouw. Zo hevig en schel dat het door merg en been gaat. Ze kijken verschrikt op. Ze huiveren. Het geschreeuw houdt dan eensklaps op.

GEERT Wa... wat is dat?!

SOFIE *(kijkt rond, roept)* Is hier iemand?!

BRUNO *(vluq naar deur, legt er zijn oor tegen)* Ik hoor niks meer.

SOFIE Het kwam niet van achter die deur.

VINCENT *(hevig geschrokken)* Dat... dat kan niet... Nee... dat kan niet.

SOFIE *(kijkt Vincent scherp aan)* En toch is het zo. Je hebt het toch ook gehoord. Er moet hier iemand zijn.

GEERT Het kwam van daar... *(wijst)*

SOFIE *(wijst naar het schutsel)* Nee, toch niet. Het kwam van daarachter.

KAREN *(staat op, kijkt rond en naar omhoog)* Het kwam zowat van overal.

VINCENT *(prevelend, voor zich uit starend)* Ik... ik... heb... die schreeuw nog gehoord.

SOFIE *(bij hem)* Meen je dat nu?

VINCENT Euh... nee...toch niet...

SOFIE Heb jij die schreeuw nog gehoord?

VINCENT *(nervus)* Euh... neen... ik dacht het zomaar...

KAREN Het was duidelijk een vrouw.

SOFIE De wind? Zou het de wind niet kunnen zijn? Ik heb ooit eens gelezen dat in torens de wind speelt en daardoor allerlei geluiden te horen zijn. Zoiets als een schreeuw bijvoorbeeld.

BRUNO Neenee, dat is het niet. Er is trouwens helemaal geen wind. Het was een vrouw.

SOFIE *(naar het raam, kijkt naar beneden)* Misschien iemand buiten tussen de rotsen.

BRUNO *(bij hem aan raam)* Zou men het dan tot hier horen? En als wij roepen horen ze het beneden niet.

SOFIE Als het iemand is tussen de rotsen, is die dichterbij de toren dan wij van hier tot aan de baan.

GEERT *(zenuwachtig)* Ik hou het hier niet langer uit.

SOFIE Begin jij nu niet opnieuw!

GEERT Ik weet een middel hoe we beneden de aandacht kunnen trekken. Het kan niet mislukken.

SOFIE Hoe dan?

GEERT *(komt bij de doorgang naast het schutsel, kijkt naar de andere kant)* We... *(maar stopt)*

BRUNO Wat dan?

GEERT We... gooien haar naar beneden.

Verbijstering bij de anderen

SOFIE Wàt?!!!

KAREN Hoe durf jij aan zo iets denken?! Hoe durf je?!

GEERT Moeten we hier dan omkomen misschien? Ik weet wel dat het niet past, maar...

JULIA Zwijg!!!

GEERT Zij kan misschien zo ons leven redden.

JULIA *(roepend)* Zwijg zeg ik!!!!

Een ijzige stilte.

SOFIE *(neemt Geert bij de arm)* Geert... ben jij nu helemaal...?

GEERT Die schreeuw...

SOFIE Daar zal wel een verklaring voor zijn. Dat was iemand buiten, niet ver van hier. Ofwel nog een toerist in het klooster die eens zijn of haar keel opent om te horen hoe het hier klinkt. Kinderen doen dat ook wel eens... in een tunnel bijvoorbeeld.

GEERT En die deur dan?

SOFIE Die is toevallig dichtgeslagen.

JULIA Heb jij dan geen respect voor een dode? Jullie allemaal! Anders hadden jullie er al lang wat op gevonden om hier weg te geraken!

Een ijzige stilte.

SOFIE *(gaat weer aan het raam staan)* De avond zal vlug vallen. *(keert zich om)*
We zoeken allemaal een plek en leggen ons te rusten. Van echt slapen zal wel geen sprake zijn, maar we mogen onze krachten niet verspillen. Morgen zien we wel.

BRUNO Morgen zullen ze toch zeker wel in het hotel alarm slaan en iets ondernemen. Dat kan toch niet anders.

SOFIE Houden jullie zich alsjeblieft rustig vannacht. Doe er alles aan om jullie kalmitte te bewaren. Rustig blijven... het is in ons aller belang.

GEERT *(jammerend)* Er zal wat gebeuren vannacht. Er is hier iets aan de hand, ik voel het.

BRUNO *(kwaad tot Geert)* Heb je gehoord wat Sofie zei?! Hou je rustig!!! En vooral... hou je bek, jij!

Geert kruipt angstig in een hoek

VINCENT *(voor zich uit starend, prevelt tot zichzelf)* Hij heeft gelijk.. hier is iets aan de hand...

BLACK-OUT

DERDE TAFEREEL

'S ANDERENDAAGS OMSTREEKS VIJF UUR IN DE OCHTEND.

Buiten begint het pas te klaren, maar het is wel nog duister in de toren. We zien Karen naast Bruno, tegen de balk aanleunend. Sofie ligt tegen het schutsel. Vincent achteraan tegen de deur. Aan het raam zien we de gestalte van Geert. Hij kijkt steeds opnieuw naar beneden, dan nerveus naar de anderen. Het is duidelijk dat hij iets in het schild voert. Plots klimt hij op de rand van het raam, kijkt nogmaals naar beneden en wil springen maar hij wordt gegrepen door Vincent die langzaam in de duisternis is opgestaan. Geert schrikt hevig.

VINCENT Hela!

GEERT *(stuikt bijna voorover)* Aaaaah!!!

VINCENT *(sleurt hem naar binnen)* Wat ben jij van plan?!

De anderen zijn door het lawaai wakker geworden. Sofie staat op.

SOFIE Wat gebeurt er?

VINCENT *(houdt Geert nog steeds in zijn greep)* Hij wou naar beneden springen.

Ook Bruno en Karen staan nu op.

- SOFIE   *(bij Geert)* Waarom?
- GEERT   Omdat ik het hier niet langer uithoud.
- VINCENT   Nog een geluk dat ik niet sliep.
- GEERT   Je had het me moeten laten doen.
- SOFIE   Jij bent niet goed wijs!
- GEERT   Als iemand mij vond waren jullie gered.
- SOFIE   Zwijg!
- BRUNO   Zeg, maar waar is Julia? Gisteravond zat ze toch hier.
- VINCENT   Ze wou de nacht bij haar zuster doorbrengen.
- BRUNO   Gek... ik heb geslapen.
- SOFIE   Ik ook. Stel u voor... in deze situatie. Bij het minste kan ik thuis niet eens slapen.
- VINCENT   Ik heb geen oog dicht gedaan.

Plots komt Julia opgerend van achter schutsel.

- JULIA   *(overstuur)* Waar is Denise?! Wat hebben jullie met Denise gedaan?!

Ze kijken elkaar verwonderd aan.

- SOFIE   Waar heb je het over?
- JULIA   Denise is weg! Ik heb de hele nacht naast haar gewaakt, maar uiteindelijk moet ik toch ingeslapen zijn. Nu werd ik wakker... en... Denise is weg!!!
- VINCENT   *(verbijsterd)* Maar dat kan toch niet!
- KAREN   *(neemt Julia bij de arm)* Kom, zet je even.
- JULIA   *(rukt zich los)* Neen! Ik wil weten wat jullie met Denise hebben gedaan.
- SOFIE   Maar we hebben helemaal niks gedaan.
- BRUNO   We moeten gaan kijken.

Bruno, Sofie en Vincent gaan af achter schutsel.

Tijdens de volgende replieken wordt het steeds klaarder in de toren.

- JULIA   *(overstuur)* Jullie zijn beesten! Bèesten! Jullie hebben haar naar beneden gegooid! Hoe kunnen jullie zo iets doen!

Karen kijkt Geert aan die nog steeds heel nerveus aan het raam staat.

KAREN Geert?

GEERT *(kijkt geschrokken om)* Je denkt toch niet dat ik... ?

KAREN Wie anders?

GEEERT Verdenkt jij mij van zoiets? Ja, oké... ik heb daar gisteren over gesproken... dat kwam even bij me op. Maar ik was gewoon overstuurd gisteravond. En in mijn eentje zou ik toch nooit.... Karen, dat mag je niet van mij denken!

JULIA *(gaat snikkend op de balk zitten)* Wat is er met haar gebeurd?

Karen komt naast Julia zitten, legt troostend arm op haar schouder. De anderen komen terug. Bruno gaat onmiddellijk woedend bij Geert, grijpt hem vast.

BRUNO Vertel op, kerel! Wat heeft dit te betekenen?!

GEERT Ik weet van niks.

BRUNO Jij wou haar gisteren naar beneden gooien! Vooruit, vertel!

GEERT Maar zij moet hier toch nog zijn.

BRUNO Neen. Haar lichaam is nergens te vinden. *(schudt hem door elkaar)* En zeg het nu eindelijk voor ik mijn geduld verlies.

GEERT Ik heb Denise van heel de nacht niet gezien. Ik ben niet langs daar geweest.

BRUNO Dat lieg je!

GEERT Laat me los!

BRUNO Zeg wat je gedaan hebt!

GEERT Niks! En laat me nu los!

Het komt bijna tot een handgemeen. Vincent komt tussenbeide en scheidt hen.

VINCENT Stop! Zo lossen we niks op.

BRUNO Sinds hij dat gisteren zei, vertrouw ik hem voor geen haar meer.

JULIA *(staat op)* Ik wil jullie niet meer zien! Jullie zijn monsters! Monsters! *(af achter schutsel)*

Een ijzige stilte.

VINCENT Geert, zeg nu eens eerlijk: wat stond je eigenlijk aan het raam te doen. Een hele tijd zelfs.

GEERT *(gaat zitten op de balk)* Ik zeg niks meer.

VINCENT Je keek constant naar beneden, net of je zocht daar iets.

- GEERT *(hoofdschuddend)* Neen.
- VINCENT Wilde jij werkelijk naar beneden springen? Of had je vooraf iets naar beneden gegooid?
- GEERT Nee, ik zeg niks meer.
- BRUNO *(razend naar Geert toe)* Jij gaat àlles zeggen! De waarheid!
- VINCENT *(houdt Bruno tegen)* Laat hem.
- BRUNO Hij heeft Denise naar beneden gegooid! Het kan niet anders! Een lijk kan toch zomaar niet verdwijnen!
- SOFIE *(loopt zenuwachtig heen en weer)* Luistert jullie allemaal! Ik krijg er stilaan genoeg van! Ik ben de reisleader en ik neem mijn verantwoordelijkheid! Het is al erg genoeg dat iemand van ons gestorven is en dat we hier opgesloten zitten, wie weet nog voor hoelang! Maar ik wil niet dat wij elkaar nog langer voor de gek houden! Begrepen?! Als er iets is, zeg het dan! Als jullie menen een oplossing te hebben voor deze situatie... zeg het dan! Maar handel niet in je eentje. Dat maakt het alleen maar erger als het verkeerd zou aflopen. Ik wil niet dat er nog meer ongelukken gebeuren! *(pauze, kijkt iedereen scherp aan)* En ik wil dat we elkaar kunnen vertrouwen.
- Een stilte.*
- GEERT Dit zeg ik alvast... ik heb niks, maar dan ook niks met de verdwijning van Denise te maken. En wat ik aan het raam deed, dat heb ik al gezegd: ik wilde mij opofferen en naar beneden springen. Wààrom precies... *(aarzelt even)* ...dat zijn alleen mijn zaken.
- SOFIE Dat zijn ook onze zaken omdat we in hetzelfde schuitje zitten!
- BRUNO *(neemt de verrekijker)* We kunnen misschien kijken of we beneden... *(naar raam)*
- SOFIE Denise zien liggen?
- BRUNO *(kijkt met verrekijker naar beneden)* Niks te zien.
- VINCENT *(aan raam, kijkt naar beneden)* Tenzij zij daar in die gleuf tussen die twee rotsen is terechtgekomen.
- BRUNO Als ze naar beneden is gegooid dan zal dat waarschijnlijk vanuit het raam hiernaast zijn geweest en dan zien we haar van hier niet liggen. Ik ga aan de andere kant eens kijken. *(af achter schutsel)*
- VINCENT De zon komt op. Het zal weer een snikhete dag worden.
- Een stilte.*
- GEERT Wie zegt dat Denise naar beneden is gegooid?

SOFIE   Waar zou zij anders zijn? Heb jij soms een andere verklaring voor haar verdwijning?

GEERT   Neen, maar jullie weten intussen wel dat hier vreemde dingen gebeuren.

SOFIE   In geesten geloof ik niet en in verdwijningen in het niets evenmin.

BRUNO   *(terug op van achter schutsel)* Ook van daar niks te zien.

KAREN   Hoe is het met Julia?

BRUNO   *(legt de verre kijker aan de kant)* Ze zit ginder ineengedoken in een hoek.

KAREN   Ik heb met haar te doen. Dat mens maakt heel wat mee.

BRUNO   Wij ook.

VINCENT   *(nog steeds aan raam, wendt zich tot de anderen)* Wat nu?

Een gespannen stilte. Ze kijken elkaar aan. Vervolgens kijken ze allen naar Geert.

GEERT   Waarom kijken jullie naar mij?

BRUNO   Omdat er rond jou heel wat vraagtekens rijzen.

GEERT   Oh ja?

BRUNO   Ten eerste: toen de deur dicht sloeg stond jij er het dichtst bij. En ten tweede: jij voert aan het raam iets in je schild terwijl Denise verdwijnt en nadat jij gisteren iets totaal misplaatst voorstelde.

KAREN   Bruno, begin nu niet opnieuw. Ik geloof Geert als hij zegt dat hij er niks mee te maken heeft.

BRUNO   *(kijkt Karen scherp aan)* Jij gelooft hem? *(grijnslachend)* Welja, ik kan me best voorstellen dat je hem verdedigt.

KAREN   Bruno, laat het maar.

BRUNO   *(tot Geert)* Is het geen prettig gevoel, Geert, dat mijn vrouw je gelooft? Alleen zij?

Een korte stilte.

SOFIE   Zover zijn we dus nu. Het is ochtend... *(kijkt naar buiten)* Gisteravond hadden we ons voorgenomen dat we de nacht rustig zouden doorbrengen zonder iets te ondernemen. De ochtend zou raad brengen. *(kijkt de anderen aan)* Dat is het nu. Ochtend. Na een vreemde nacht. Géén raad. Alleen nog een vraagteken mèèr. Denise is dus verdwenen, of beter gezegd: haar lichaam. En een lijk kan moeilijk vanzelf verdwijnen. Dus iemand van ons zit hierachter. Maar wie? En hoe? En waarom? Om ons te helpen? *(kijkt de anderen één na één scherp aan, probeert ze te doorgronden)* Of maakt er hier iemand een luguber spelletje van? *(pauze, loopt rond)* Ofwel werd zij weggebracht langs een geheime

doorgang en die moeten we dan kost wat kost vinden, ofwel is zij naar beneden geworpen... en in beide gevallen wil ik wel weten door wie van jullie. Of... heeft er iemand tóch de sleutel van deze deur? (een gespannen stilte) Niemand? Echt niemand? (een stilte) Goed... de vraag is dan ook: wat staat er ons nu te doen? (kijkt de anderen opnieuw één na één scherp aan) We moeten samenwerken. We moeten. En dat kunnen we niet als we iets verzwijgen. Ik wil hier in ieder geval zo vlug mogelijk uit. Jullie waarschijnlijk ook... (stopt plots, geheimzinnig) ...behalve...

Een gespannen stilte.

KAREN Behalve wié?

SOFIE Behalve de persoon misschien die Denise deed verdwijnen en een spel speelt met ons

Een stilte. Iedereen kijkt naar de anderen.

BRUNO Ik heb de hele nacht geslapen.

SOFIE Vincent... jij helemaal niet heb je daarnet gezegd.

VINCENT (ongemakkelijk) Wel... euh... 't is te zeggen... Ik heb wel een poosje geslapen... maar niet lang...

BRUNO En je zei nochtans dat je geen oog had dicht gedaan. De hele nacht niet.

VINCENT Bij manier van spreken. Maar op een gegeven moment ben ik toch wat ingedommeld.

SOFIE (tot Geert) Geert was dus ook wakker?

GEERT Jullie geloven me toch niet.

SOFIE Daar zorg je zelf voor. Jouw eigenaardige houding maakt jou verdacht.

GEERT Wist ik wel. Geef mij maar de schuld van alles. Maar ik heb ook geslapen als je dat wil weten. Ik werd wel eens wakker... en toen zag ik... (maar stopt)

KAREN (vlug) Wàt zag je, Geert?

GEERT (aarzelend) Moet ik het zeggen?

SOFIE Natuurlijk! We moeten alles weten.

GEERT Ik zag Bruno staan fluisteren met Julia. (wijst) Dààr stonden ze.

BRUNO (springt op) Wàt! Nu nog mooier!

SOFIE (verwonderd, bij Geert) Ben jij dat wel zeker, Geert?

GEERT Ja.

BRUNO *(opgewonden)* Neen, dat is hij niet! En hij kan het ook niet zeker zijn want het is niet zo! Gisteravond heb ik me hier neergelegd naast Karen en ik heb me van gans de nacht niet verroerd.

SOFIE Heb je zijn gezicht gezien?

GEERT Dat niet. Hij stond met zijn rug naar mij. Maar het was wel zijn gestalte, daar ben ik zeker van.

VINCENT En het was nog te donker.

GEERT Ik was het in ieder geval niet!

GEERT Maar wie dan? Julia stond hier te praten met iemand.

VINCENT Met mij.

Een plotse stilte. Ze kijken allen Vincent aan.

SOFIE Met jou?

VINCENT Ja. Wat is daar nu verkeerd aan? Julia was zeer onrustig. Ik hoorde haar wenen. Ik ging bij haar. Ze wilde kost wat kost bij haar zuster gaan zitten... *(scherp)* ...wat jullie haar verboden hadden... Ik vraag me nog steeds af waarom. *(pauze)* Ik liet haar gaan.

SOFIE En daarna? Je bleef toen wakker?

VINCENT Neen. Ik ben daar in de hoek gaan zitten *(wijst naar hoek naast de deur)* en dan ben ik eindelijk wat ingedommeld. In ieder geval is die deur niet open geweest, anders zou ik het wel gevoeld hebben. Toen ik daar ging zitten was het kwart voor twee, dat weet ik, ik heb toen op mijn uurwerk gekeken.

SOFIE En jij, Geert?

GEERT Ik raakte toen ook weer in slaap... maar die gestalte heb ik niet naar de deur zien gaan.

SOFIE Dus Denise moet verdwenen zijn tenminste na twee uur vannacht, waarschijnlijk veel later want ik neem aan dat Julia niet onmiddellijk zal kunnen slapen hebben.

VINCENT Ik werd weer wakker rond half vijf en even later zag ik Geert bij het raam.

SOFIE Iedereen sliep dus op het moment dat Denise verdween. Prachtig!

BRUNO Ik alvast. *(kijkt Geert aan)* Dankjewel, Geert, voor die beschuldiging.

GEERT Ik beschuldig je helemaal niet.

BRUNO Maar je insinueert het wel. Ik weet wel waarom.

GEERT Ik beschuldig niemand, maar ik wil ook door niemand beschuldigd worden.

Een geladen stilte.

SOFIE *(naar Karen toe)* En jij bent ook niet wakker geweest, Karen?

KAREN *(aarzelt even, kijkt dan vluchtig naar Bruno)* Euh... neen... neen.

SOFIE Je twijfelt precies om te antwoorden. Is er iets misschien?

KAREN Neen... niets... ik ben van gans de nacht niet wakker geweest.

Plotseling hoort men weer die luide aanhoudende schreeuw. Net hetzelfde en even lang als de eerste maal. Allen kijken verschrikt op.

VINCENT *(krijgt het plots benauwd)* Daar... heb je het weer!

SOFIE Maar wat is dat eigenlijk?

BRUNO Nu weet ik het zeker. Het komt niet van buiten.

KAREN Ik ga bij Julia, ze zal ook geschrokken zijn. *(af achter schutsel)*

GEERT *(springt van de balk)* Geloven jullie me nu als ik zeg dat het hier niet pluis is.

BRUNO *(wijst)* Het komt vanachter die muur.

SOFIE Dat kan niet. Dat is een buitenmuur... en het komt duidelijk van binnen.

BRUNO Toch van die kant.

VINCENT *(roept plots, houdt zijn handen tegen zijn oren)* Stop ermee!!!!

Een ijzige stilte. Ze kijken allen Vincent scherp aan.

VINCENT *(iets stiller)* Stop ermee! Ik kan het niet meer horen...

Karen terug op van achter schutsel.

KAREN *(verwonderd)* Eigenaardig...

SOFIE Wat?

KAREN Julia heeft helemaal geen schreeuw gehoord zegt ze.

BRUNO Dat kan toch niet. Zo'n luide schreeuw die van overal komt.

KAREN Dat zei ik haar ook, maar ze blijft erbij dat ze helemaal niks gehoord heeft.

SOFIE Waarschijnlijk was ze met haar gedachten mijlen ver

VINCENT *(zenuwachtig)* Wie is het? Zeg me wie het is!

- SOFIE *(bij Vincent)* Waar heb je het over?
- VINCENT Iemand van jullie doet dit allemaal om mij te pesten! Om mij klein te krijgen! Goed, die heeft dan gewonnen, ik kan niet langer meer! Heb je nu je zin? Maar zeg me nu eindelijk wie en wat hierachter steekt! *(blijft met zijn ogen star open voor zich uit staren)*
- KAREN Sofie, wat heeft hij ineens?
- SOFIE De zenuwen *(roept)* Vincent!
- VINCENT *(blijft in het ijle staren)* Wie is het?!
- SOFIE *(schudt hem om hem te bedaren)* Vincent!!!
- Een ijzige stilte. Vincent komt weer tot zichzelf.*
- VINCENT Sorry. *(voelt zijn hoofd, gaat aan het raam staan)* Ik heb wat frisse lucht nodig.
- SOFIE Ik geloof dat we hier allemaal nog op de duur gek zullen worden.
- BRUNO Wat me dwars zit is dat Julia niets gehoord heeft
- SOFIE En het is net dezelfde schreeuw... van een vrouw.
- BRUNO Natuurlijk.
- SOFIE Natuurlijk zeg jij?
- BRUNO Misschien was het Julia zelf die hiernaast zo luid schreeuwde.
- KAREN Wat zeg je?!
- BRUNO Ja, ze is razend op ons. Jullie hebben haar daarnet toch bezig gehoord. Ze verdenkt er ons allemaal van haar zuster naar beneden te hebben geworpen.
- KAREN Wat heeft dat met die schreeuw te maken?
- BRUNO Ze noemt ons beesten, monsters. Ze walgt van ons. Ze kan ons wel levend villen. Dit is een manier om ons ook iets aan te doen. Ons te kwellen. Ze wil ons angst aanjagen en ons zo verzwakken. Ze heeft gisteren die schreeuw ook gehoord van die vrouw op de rotsen en zij krijste nu precies op dezelfde manier. Nu zegt ze zelf dat ze niks gehoord heeft om ons nog meer te enerveren.
- SOFIE Zou je denken dat ze daartoe in staat is?
- KAREN Neen, dat geloof ik niet. Julia zou aan zoiets nooit denken. Die theorie houdt geen steek.
- BRUNO Waarom niet? Jullie hebben allemaal gehoord dat het van die kant kwam. En wie zit ginder aan die kant... Julia.

- SOFIE Misschien is ze volledig over haar toeren.
- KAREN Ik ga bij haar.
- BRUNO *(houdt haar tegen)* Nee, ik ga wel. Als er iets is, krijg ik het er wel uit. *(af achter schutsel)*
- VINCENT *(keert zich om, komt van het raam weg)* Sorry dat ik mij zo aanstelde maar het werd me even teveel. Ik was te hevig geschrokken.
- SOFIE *(bij Vincent)* Vertel eens, Vincent... was het terug die schreeuw die je vroeger al eens hebt gehoord?
- VINCENT *(ongemakkelijk)* Waar heb je het over? Ik heb vroeger nooit zo'n schreeuw gehoord.
- SOFIE *(argwanend)* Van niemand?
- VINCENT *(nervus)* Nee... euh... nee...
- Bruno komt lijkbleek en geschrokken op.*
- BRUNO Is ze hier niet?
- KAREN *(schrikt, gilt)* Julia?!!!
- BRUNO Zij... zij is weg!

BLACK-OUT

VIERDE TAFEREEL

ROND DE MIDDAG.

Ze zitten bij elkaar op en rond de balk, behalve Geert die ineen gedoken zit op de grond aan het raam. Ze eten koeken.

- SOFIE *(reikt flesje water aan Vincent)* Hier, jij hebt nog niet gedronken.
- VINCENT *(neemt flesje aan)* Dank je. *(drinkt wat, geeft flesje terug aan Sofie)*
- KAREN Er zijn nog wat koeken. *(staat op, komt bij Geert)* Hier Geert, jij hebt nog niks binnen.
- GEERT Ik moet niks hebben.
- KAREN *(zucht)* Geert toch... zo tegendraads doen.

GEERT Ik doe niet tegendraads. Ik wil alleen met rust gelaten worden.

BRUNO Je moet niet aandringen, Karen. Je ziet toch dat hij weer nukkelig is.

Een korte stilte. Karen kijkt Geert nog even aan. Gaat dan terug op haar plaats zitten.

BRUNO (tot Geert) Jij kereltje, jij maakt het ons nog onaangenamer dan het al is. En nu spreek ik niet alleen voor mezelf. Ook de anderen hier zitten met jou verveeld.

KAREN Laat hem met rust, Bruno.

BRUNO (staat op, bij Geert, grijnslachend) Zie hem hier nu zitten... het kind. Echt om medelijden te hebben. (hurkt naast hem neer) En dat is het toch waar je om vraagt, niet? Medelijden met die lieve jongen die steeds de dupe is van alles. Wiens schuld het altijd is. Die zich soms moet laten behandelen voor zijn zenuwen. Ocharme, dit jongetje met zijn minderwaardigheidscomplex is stressgevoelig en heeft niet de minste veerkracht. Medelijden...

KAREN Bruno, plaag hem nu niet.

BRUNO (negeert Karen) Ga jij dan nooit veranderen? Ga jij dan nooit eens het minste beetje moeite doen om eindelijk volwassen te worden?

KAREN (staat op, bij Bruno, trekt hem bij zijn arm recht) Nu is het genoeg, Bruno!

BRUNO Hij moet zich zo niet gedragen. Hij werkt op ieders zenuwen! Hij alléén! Niet het feit dat we hier opgesloten zitten. Oh néén! (steeds nerveuzer) Dat niet! Dat vind ik zelfs plezierig! Dat is toch zo! Vinden jullie dat ook niet?! Dit is een lekker avontuur! Best spannend!

SOFIE Bruno, beheers je.

BRUNO (loopt rond) Spànnend! Opwindend! Ja toch?! Zoals in een film! Er zal hier nog heel wat gebeuren!

SOFIE Ga zitten, Bruno.

BRUNO (loopt steeds nerveuzer rond) Een prachtige reis wordt een lugubere belevenis. Opgesloten hoog in een toren vol legendes, waar duistere machten ons proberen klein te krijgen... waar onze zenuwen op de proef worden gesteld, ons uithoudingsvermogen... De sterkste zal overblijven. Als ik hier levend uit geraak schrijf ik er een boek over.

KAREN (bij Bruno, neemt hem bij z'n arm) Alsjeblief, Bruno, doe niet zo. Blijf kalm en zwijg. Kom, ga even zitten.

BRUNO (rukt zich los) Waarom zou ik zwijgen?! Zijn jullie misschien bang dat ik de geesten wakker maak?! Haha.... Moeten jullie jezelf eens zien! Maar ik vind het hier juist geweldig! Ja, een boek schrijf ik hierover... (starend in het ijle) Een reis. Het is stikheet. We bezoeken een oud klooster, verlaten,

hoog op de rotsen, enkel met een kabellift bereikbaar. We klimmen naar de klokkentoren en.... *(slaat in zijn handen)* ... Vlam! De deur slaat dicht! Dat is het begin van een adembenemend avontuur. *(naar de deur, wrijft ze)* Oh lieve lieve deur... jij weet niet wat je ons aandoet en toch ben ik je heel dankbaar... lieve deur...

KAREN *(verontrust, tot Sofie)* Doe er wat aan.

SOFIE *(staat op, naar Bruno, grijpt hem vast en sleurt hem naar de balk, doet hem zitten)* Genoeg nu!!!

Een stilte. Iedereen kijkt Bruno aan.

BRUNO *(wat gekalmeerd, staart voor zich uit)* De oudste onder ons sterft. Haar hart begeeft het. Voor haar bezorgde zuster wordt het allemaal teveel. Ze raakt totaal ontredderd en haar stoppen slaan door. Ze werpt eigenhandig het dode lichaam naar beneden om het te beschermen tegen de geesten in deze toren. Want dat spookt in haar hoofd. Het stoffelijke overschot van haar geliefde zus is hier niet veilig. De arme vrouw zit uren te piekeren en wordt steeds wanhopiger en dan uiteindelijk, om bij haar zuster te zijn, springt ze naar beneden. Wij blijven hier angstig achter met een hoop vraagtekens. Maar eigenlijk hoeven wij ons geen zorgen te maken. Er is helemaal niets aan de hand. Het is alleen een dramatische ontwikkeling bij twee ouderlingen die zielsveel van elkaar hielden. Die hun laatste reis hebben gemaakt... hun laatste reis.

Een stilte. Uiteindelijk kijkt Geert weer op.

GEERT Die theorie is te eenvoudig.

SOFIE Het moet zo gegaan zijn. Het kan niet anders. We hebben hier alles afgezocht. Niks. Geen geheim paneel... geen doorgang... Niks. Zoals Bruno het vertelt is het gebeurd en niet anders.

KAREN Laten we het daar dan op houden en... afwachten.

VINCENT *(komt aan het raam staan, kijkt naar buiten)* Er zijn heel wat wandelaars beneden.

SOFIE Zullen we weer roepen?!

VINCENT Ze horen ons toch niet.

SOFIE Je weet nooit.

VINCENT *(gaat zitten op de rand van het raam, zucht berustend)* Ik leg er mij bij neer.

SOFIE Maar hoelang moeten we hier dan nog zitten?

VINCENT Dat vraag ik mij ook af. In het hotel zullen ze in ieder geval jullie afwezigheid nu wel opgemerkt hebben.

- KAREN Weten ze daar dat we naar dit klooster kwamen?
- VINCENT Waarschijnlijk niet. Daar houden ze zich niet zo bezig met het programma van hun gasten wanneer ze het zelf niet organiseren. Tenzij één van jullie het daar zou verteld hebben aan iemand van het personeel.
- SOFIE Dus hoogstwaarschijnlijk zoeken ze ons niet. Maar hoelang dan nog?
- VINCENT Als ze vanavond nog niks van jullie gehoord hebben in het hotel, dat zou dan de tweede avond op rij zijn... dan zal toch wel alarm geslagen worden neem ik aan.
- BRUNO Pas vanavond?
- KAREN We moeten alles proberen! Trekt jullie hemd uit en zwaait ermee!
- VINCENT Haalt evenmin iets uit. Neem nu dat iemand beneden het opmerkt, weet je wat die dan gaat doen? Ons gewoon toewuiven. Die zal denken dat we de mensen beneden zwaaiend groeten. Dat doen er velen. Diegenen die de toren beklimmen wuiven naar de achterblijvende vrienden beneden.

Een stilte.

- GEERT Ik heb ooit eens een droom gehad...
- SOFIE Begin jij nu over dromen?
- BRUNO Hij denkt dat hij Martin Luther King is.
- KAREN Laat hem toch.
- GEERT Zie je wel? Ik doe even m'n mond open of ik word weer het zwijgen opgelegd.
- KAREN Vertel het maar, Geert.
- BRUNO Ik wil het niet horen.
- GEERT En toch vertel ik het.
- KAREN We luisteren.
- GEERT Ik droomde dat ik opgesloten zat...
- BRUNO (onderbreekt) In een toren van een verlaten klooster zeker. Ach man, je wilt je weer laten opmerken. Of was het een griezelige nachtmerrie misschien en moeten we weer medelijden hebben.
- GEERT Ik zat opgesloten in een kamer van een afgelegen villa. Het was een grote kamer en het hing vol schilderijen. Plots merkte ik dat het eigenlijk mijn eigen kamer was. Ik hoorde er thuis. En ik hield van die schilderijen. Het waren allemaal stillevenen. (we zien plots een reactie van Vincent) Ik begon er zelf schilderijen te schilderen. Het was het enige wat ik nog bezat: mijn

schilderijen in mijn atelier, want die kamer werd steeds meer een echt atelier. Alleen... *(pauze)* ...de deur bleef gesloten, de ramen met planken dichtgetimmerd. Door een luik in de deur kreeg ik van iemand eten. *(Vincent wordt steeds zenuwachtiger)* Ik weet niet van wie, ik heb nooit iemand gezien. Maar eigenaardig genoeg verdween er iedere nacht een schilderij. Tot er geen enkele meer overbleef. En ik zag bloed op de muren... ik werd er op de duur gek van.

VINCENT *(springt naar Geert toe, grijpt hem vast, trekt hem recht en sleurt hem naar zich toe)* STOP!!! *(pauze)* Waarom vertel je dat?!

GEERT Zomaar. Ik heb dat eens gedroomd.

VINCENT Je liegt!

GEERT Waarom zou ik?

VINCENT Omdat... *(maar stopt, kijkt Geert recht in de ogen, laat hem dan los)* Verdomme!

Een gespannen stilte.

KAREN *(argwanend bij Vincent)* Voel jij je dan geïrriteerd door dit verhaal?

VINCENT Ja.

KAREN Waarom?

VINCENT Omdat... *(krijgt het moeilijk, buigt zijn hoofd)* Dat verhaal doet me aan het verleden denken.

KAREN *(eerder onvriendelijk)* Een niet zo plezierig verleden zo te zien.

VINCENT *(stil)* Ja... iets waar ik liever niet aan terugdenk.

KAREN Was het dan zo erg?

VINCENT Laat maar. *(gaat aan het raam staan)*

Een stilte.

GEERT Iedere keer als ik wat zeg schijn ik iemand te raken.

BRUNO Je zou dan ook beter je smoel houden.

GEERT Dat kan ik niet altijd. Vroeger wel. Ik zweeg. Maar dan stapelde het zich hier vanbinnen op en dat leidde dan soms tot uitbarstingen.

BRUNO En dan moest men medelijden met je hebben.

GEERT Maar nu doe ik dat niet langer meer. Zo heb ik nog wat te zeggen wat zwaar op m'n maag ligt.

BRUNO Zwijg maar liever.

- GEERT *(langzaam naar Bruno toe)* Ben je bang misschien dat het over jou gaat?
- BRUNO Zo, is het nu mijn beurt?
- GEERT Ja, het is jouw beurt nu.
- BRUNO *(staat op, kwaad)* Heel de tijd zit je daar als een lammeling ineen gedoken. Je zegt geen woord. Tot wanneer het weer even rustig is, tot wanneer we even opnieuw onze kalmte hebben teruggevonden. En dan schiet jij opnieuw wakker. Je begint weer hinderlijk te doen, niks eten, niks drinken... Je doet er alles aan om nervositeit in de groep te brengen. Je vertelt allerlei verhaaltjes. Je maakt ongepaste opmerkingen die iemand raken...
- GEERT Jij kunt mij niet uitstaan, is het niet?
- BRUNO Voilà, daar heb je het weer! Maar zal ik je eens wat zeggen: je hebt gelijk deze keer. Ik kan je helemaal niet uitstaan. Vroeger niet en nu zeker niet. Ik heb genoeg van je verbitterde komedie. Het ware beter geweest dat Vincent je vanochtend laten springen had en dat je te pletter viel tegen de rotsen.
- KAREN Bruno!
- GEERT Oh ja...
- BRUNO Soms heb ik zin om jou eigenhandig naar beneden te duwen.
- Een gespannen stilte.*
- GEERT Eindelijk is het eruit.
- SOFIE Beginnen jullie in godsnaam niet opnieuw!
- BRUNO Zie je, Sofie... net zoals ik zei. Hij weet het steeds verduiveld goed aan boord te leggen om ons op te zwepen.
- GEERT Sofie, jij hebt toch gezegd dat, wanneer we iets weten, we er voor de dag moeten mee komen.
- SOFIE Ja.
- BRUNO Nu gaat hij het zo proberen. Weet je weer een oplossing misschien? Zoals gisteren dat afschuwelijk idee om Denise naar beneden te werpen en Julia...
- GEERT *(onderbreekt)* Het gaat inderdaad over Denise en Julia. Ik geloof geen snars van jullie theorie daarover. Julia is niét mentaal ingestort en ze heeft haar zuster niét naar beneden geworpen en ze is niét naar beneden gesprongen.
- BRUNO Dan zijn ze zomaar in rook opgegaan zeker?

GEERT Neen, Bruno... JIJ deed het!

Een korte thriller-tune.

BRUNO Wàt?!

Een gespannen stilte.

SOFIE Hoe kom je daarbij, Geert?

GEERT Jij, Bruno... (kijkt Karen aan) ...samen met je vrouw.

KAREN (verontwaardigd) Geert!!!

BRUNO (grijpt Geert vast) Nu is het genoeg! (duwt Geert naar raam) Wil jij soms beweren dat wij Julia vermoord hebben?!

KAREN (schreeuwt) Alsjeblieft! Houden jullie op!!!

BRUNO (razend) Ik wil niet dat jij nog langer onder ons blijft! (tracht Geert door het raam te duwen) Jij moet hier weg!!!

Vincent en Sofie scheiden de twee kemphanen.

SOFIE Geert, hoe kun jij zoiets beweren!?

GEERT Ik weet heel zeker dat ik vannacht Bruno gezien heb met Julia. Maar ik liet het uiteindelijk zo omdat niemand mij geloofde... en omdat... ook Karen er bij betrokken is. Ik wilde haar vrijwaren van iedere verdenking. Maar nu geef ik er niet langer om. (kijkt Karen aan) Ja, Karen, iedereen mag het weten... ik werd verliefd op jou toen ik bij de club kwam. En je wist het van in 't begin. En je liet het toe. We hadden een nauwe band met elkaar en die neigde naar...

KAREN (onderbreekt, ongemakkelijk) Jij raaskalt.

GEERT Maar jij hebt er de aanleiding toe gegeven.

KAREN Jij bent niet goed wijs!

Een stilte.

GEERT Luistert Sofie... Vincent... Ik ga nu de waarheid vertellen en jullie moeten mij geloven.

VINCENT (fixeert ondertussen Bruno en Karen) Vertel op, Geert.

GEERT Ik heb niet alleen Bruno met Julia zien praten, 't is te zeggen: fluisteren... maar een tijdje nadien zag ik hoe zij samen naar ginder gingen nadat zij eerst stil onder elkaar iets hadden afgesproken. Waarschijnlijk hebben zij dan Denise naar beneden geworpen. Ze hadden lang genoeg gewacht tot wanneer Julia eindelijk wat sliep.

Een stilte. Vincent en Sofie kijken Bruno en Karen strak aan.

- KAREN *(ongemakkelijk)* Ja... dat klopt... Wij zijn daar geweest, maar dat was voor iets heel anders.
- SOFIE Waarvoor dan?
- KAREN Ik wist dat Julia soms kalmeermiddelen innam. Ik was bang dat zij die allemaal tegelijk zou innemen. En dat was het wat ik tegen Bruno zei. We hebben stilletjes haar handtas genomen terwijl ze sliep en hebben haar pillen gezocht.
- SOFIE En waar zijn die pillen nu?
- BRUNO Ze had ze niet bij.
- GEERT Dus geen bewijs.
- SOFIE Waarom hebben jullie dat verzwegen? Meer nog, jullie beweerden dat jullie de hele nacht vast sliepen.
- BRUNO Omdat het eigenlijk niks met de verdwijning te maken heeft. Het was enkel een persoonlijk initiatief uit ongerustheid.
- SOFIE *(geprikeld)* En daar heb ik genoeg van! Ik heb het al gezegd: zolang we hier zitten wil ik geen persoonlijke initiatieven meer! Begrepen!?
- GEERT En dan nog iets... Vanochtend na die schreeuw is eerst Karen bij Julia gegaan. Ze kwam terug om ons wijs te maken dat zij niets gehoord had. Daarna ging Bruno bij haar... en toen was ze plots verdwenen. Is dat niet eigenaardig?
- BRUNO *(roept)* Maar jij bent helemaal van lotje getikt!
- GEERT Jij bent anders wel sterk genoeg om Julia in je eentje naar beneden te duwen
- BRUNO Stop met ons te beschuldigen! Nog één woord en...
- GEERT *(vlug)* En dan?!
- Plotseling hoort men opnieuw die ijzige wekkende schreeuw. Allen kijken verschrikt op, behalve Geert.
- GEERT *(praat gewoon verder tot Bruno)* Een heilig ventje bij jij niet hé Bruno. Jij hebt al eens kennis gemaakt met het gerecht voor geweldpleging, nietwaar Bruno? *(merkt nu dat de anderen er geschrokken bij staan)* Maar... wat is er?
- SOFIE Heb jij dan niks gehoord?
- GEERT Neen. Wat is er?
- SOFIE Heb jij dan die schreeuw niet gehoord?
- GEERT Neen. *(verwonderd)* Was... die schreeuw er weer?

- VINCENT Dat kan toch niet!
- SOFIE In ieder geval weten we nu dat onze theorie omtrent de vrouw op de rotsen en het nabootsen van dezelfde schreeuw door Julia niet klopt.
- VINCENT Maar we hebben hier alles doorzocht!
- BRUNO Ik heb er genoeg van! Jullie geloven hem toch niet?! *(naar raam)* Daar is weer iemand op de rotsen... *(kijkt om, wijst naar Geert)* Hij wil ons in de luren leggen en doet alsof hij niks heeft gehoord!

Allen fixeren Geert. Een stilte.

- GEERT *(zenuwachtig)* Oh, ik begrijp het... Weer geloven jullie mij niet. Ik zever maar wat. Ik speel een spelletje met jullie! Maar nu zeg ik echt niks meer. *(gaat richting schutssel)*
- KAREN Wat ga je doen?
- GEERT *(keert zich om, tot Karen)* Naar beneden springen. *(af achter schutssel)*
- KAREN *(opgeschrikt)* Hij zal het doen! Maar hou hem dan toch tegen!
- SOFIE Ik ga eens met hem praten. *(af achter schutssel)*

Een stilte.

- KAREN *(verontrust bij Vincent)* Vincent, eerlijk, wat denk jij hierover?
- VINCENT Over die uitleg van Geert?
- KAREN Onder andere... en over alles wat we hier meemaken.
- VINCENT Er is in ieder geval een kwade hand in het spel. Soms denk ik dat ik die kwade hand in het paranormale moet zoeken... maar dat is onzin natuurlijk.
- KAREN Maar toch... wat hier aan 't gebeuren is lijkt wel...
- VINCENT Ik geloof niet in het paranormale. Maar dan moet ik die kwade hand hier zoeken... onder ons...
- KAREN Iemand van ons?
- VINCENT Ja.
- KAREN Ons moet je in ieder geval geloven. Bruno en ik hebben alleen maar in haar handtas gezocht toen het lijkt er nog was.
- VINCENT Wat me veel meer dwars zit is die schreeuw. Voor de derde keer... en steeds dezelfde als...
- KAREN *(kijkt hem strak aan)* Als wat?
- VINCENT Euh... als gisteren en vanochtend...

SOFIE *(op van achter schutssel)* Die is helemaal zijn zinnen kwijt! Hij heeft zichzelf niet meer onder controle. *(voelt haar wang)* Hij sloeg me neer toen ik hem om uitleg vroeg. We moeten voorzichtig zijn met hem.

BRUNO Ik zal hem eens een lesje leren. *(af achter schutssel)*

KAREN Bruno, niet doen!!! *(af achter schutssel)*

Een korte stilte.

VINCENT *(naar Sofie toe)* Het heeft nu toch al lang genoeg geduurd.

SOFIE *(verwonderd)* Wat bedoel je? Waarom bekijk je me zo?

VINCENT Dat weet je best.

SOFIE Denk jij misschien dat ik hierachter zit? Nu nog schoner.

Karen komt in paniek van achter schutssel gerend.

KAREN *(steunt huilend tegen de balk)* Geert!!!

SOFIE *(vlug bij haar)* Wat is er?

KAREN Hij... hij heeft het gedaan!

SOFIE *(onthutst)* Naar beneden gesprongen?!

KAREN Ja... Hij is er niet meer.

VINCENT Wàt?!!! *(rent af achter schutssel)*

SOFIE *(neemt Karen in zijn armen)* Ssst... rustig.

Bruno op van achter schutssel. Vincent volgt hem op de voet. Bruno heeft het hemd van Geert mee. Opgerold en er zit duidelijk iets in. Bruno toont het hem. Moet hevig geschrokken naar adem happen.

VINCENT Bruno, waarom zeg je niks? Wat is het?

BRUNO Zie je het dan niet? Het hemd van Geert. Het lag ginder in de hoek achter die steunbalken.

VINCENT *(verschrikt)* Er... komt bloed door!

BRUNO *(hijgend)* Er... zit ook iets gruwelijks in...

SOFIE Wat?

Bruno legt het bebloede hemd op de grond, ontvouwt het.

SOFIE *(schrikt hevig als hij de inhoud zit)* Néén!!!

Karen gilt.

VINCENT Een zwarte kat zonder kop!!! *(plots buiten zinnen)* DOE DAT WEG!!! DOE DAT WEG!!! *(neemt het hemd, vouwt het weer dicht over de kat, rent ermee naar het raam en gooit het buiten)* WEG! WEG! WEG!!! *(steunt dan uitgeteld hijgend tegen de muur)*

Een gespannen stilte

SOFIE Geert is niet zelf naar beneden gesprongen. Hij werd vermoord... net zoals Julia... *(een stilte, iedereen kijkt gespannen toe)* Dus... iemand van ons...

Iedereen kijkt angstig iedereen aan.

DOEK

PAUZE.

VIJFDE TAFEREEL

EVEN LATER.

Wanneer het doek opgaat zien we Bruno, Vincent en Sofie met hun hemd zwaaien aan het raam. Daarbij roepen ze luidkeels. Ook Karen staat aan het raam en roept naar beneden om de aandacht te trekken. Uiteindelijk geven ze het op. Uitgeteld komt Vincent naar de balk, trekt zijn hemd weer aan en gaat zitten.

VINCENT   Ik heb het toch gezegd dat dit niks uithaalt.

BRUNO   Kijk, daar staan een paar pipo's die terugzwaaien. (roept naar beneden) Hé verdomme, jullie moeten niet zwaaien! Komt naar boven, stommelingen! Hiér moeten jullie zijn! Hiér!!! (maar geeft het op, steunt tegen de rand van het raam)

KAREN   Niks.

SOFIE   Alleen het gevoel dat het ieder moment jouw beurt kan zijn.

BRUNO   Is er dan niemand maar dan ook nièmand die vandaag het klooster bezoekt? Dit staat toch in de folder als bezienswaardigheid.

VINCENT   (kijkt op zijn uurwerk) Kwart voor drie. Het zou wel kunnen dat Armand naar hier komt.

SOFIE   (gaat zitten op rand van raam) Armand?

VINCENT   Mijn collega-gids.

Een stilte.

KAREN   (kijkt naar buiten) Het is bewolkt.

VINCENT   Het zou wel tot een onweer kunnen komen vanavond en dat is altijd nogal hevig hier in deze streek.

KAREN   Wie wil er nog wat drinken?

SOFIE   Ik. (trekt haar hemd weer over haar topje)

KAREN   (geeft hem flesje water) Hier.

SOFIE   Dank je. (kijkt dan Karen aan) Je hebt er toch geen vergif in gedaan?

KAREN   Ben je gek.

SOFIE   Sorry, maar ik vertrouw niemand meer. (drinkt)

KAREN   Oh neen?

SOFIE   Zeker niet. Iemand van ons is een moordenaar. (geeft flesje terug aan Karen)

- KAREN Een moordenaar?
- SOFIE (kijkt haar strak aan) Of een moordenaress.
- KAREN Dank je.
- BRUNO (trekt nu ook zijn hemd aan) Dat kan ik moeilijk geloven. Denk jij nu werkelijk dat iemand van ons dit allemaal zomaar in z'n eentje doet?
- SOFIE Wat anders? (veelbetekenend) Of zijn ze met z'n tweeën misschien? (een stilte) Jij, Bruno... met je vrouw...
- BRUNO Onnozel wicht. (gaat zitten op balk naast Vincent)
- SOFIE In ieder geval moet toch iemand de hand in die verdwijningen hebben.
- BRUNO En die kat dan?
- SOFIE Dat is juist het bewijs dat hier een ergens een doorgang moet zijn. Die kat kon hier niet vanzelf terechtkomen.
- BRUNO Een geheime doorgang, juist... maar wààr?
- SOFIE Iemand van ons kent die.
- KAREN Iemand die van plan is ons om beurten te doen verdwijnen.
- SOFIE Precies.
- BRUNO Maar wie dan? Jij, Sofie? Vincent, jij? Van Karen weet ik zeker dat zij het niet is en ik ben het ook niet.
- KAREN (toont flesje water) Nog iemand?
- BRUNO Ik wil nog wat. (neemt flesje aan, drinkt)
- KAREN Onze groep wordt steeds kleiner. Steeds iemand minder. Zo zullen er op het einde nog twee van ons overblijven. Nog twee. En dan valt er weer iemand weg. Nog één. En die is het dus. Die heeft dan het spel met ons gespeeld. Als een rekensom: twee min één is één... dat is dan de oplossing.
- BRUNO Karen, alsjeblief, zwijg! Zover zal het toch wel niet komen zeker?
- KAREN Het ziet er anders toch zo naar uit.
- BRUNO (nerveus) Zwijg nu maar. Jaag jij ons nog een beetje meer de stuipen op het lijf. We moeten hier zo vlug mogelijk weg, dat is alles.
- KAREN Ja, dat is alles... Maar dat hebben jullie al wel duizend keren gezegd. En zijn we hier weg? Neen.

Een stilte.

- BRUNO *(naar raam, kijkt naar beneden)* Op de duur zal er toch niks anders opzitten dan dat iemand naar beneden tracht te klauteren
- KAREN Dat is dan het volgende slachtoffer
- BRUNO *(geprikeld)* Maar verdomme, hou nu toch eens je kop! Jij begint net als Geert
- SOFIE *(langzaam naar Vincent)* Wel Vincent... *(zet zich naast hem neer)* ...vertel jij eens wat over dit alles.
- VINCENT Wat kan ik zeggen? Net hetzelfde als jullie en daarbij piekeren of het hoe en waarom. Ik zit in dezelfde netelige situatie als jullie.
- SOFIE Echt?
- VINCENT Natuurlijk. Neen, erger zelfs. Voor mij komt het des te harder aan, ik heb jullie naar hier gebracht.
- SOFIE Juist, meneer Verstraeten... jij hebt ons naar hier gebracht.
- VINCENT *(kijkt Sofie aan)* Wat wil je daarmee zeggen?
- SOFIE Hoelang ga je dit spel eigenlijk nog spelen met ons?
- VINCENT *(veert op)* Jij denkt toch niet dat ik... ?
- SOFIE Wie anders?
- VINCENT Jij zegt zomaar wat.
- SOFIE Oh neen, zeker niet.
- VINCENT *(kijkt naar de anderen)* En jullie? Denken jullie dat ook?
- Een gespannen stilte.*
- VINCENT Bruno... zeg jij het...
- BRUNO Ik weet het niet. Ik durf er me niet over uitspreken.
- VINCENT En jij, Karen? Denk jij ook dat ik een moordenaar ben? *(Karen antwoordt niet, ze blijft voor zich uit staren)* Jà, ik heb jullie naar hier gebracht... maar op jullie verzoek. Natuurlijk breng ik jullie dan naar hier, ik ben de gids. Ben ik daarom een moordenaar?
- SOFIE *(vinnig)* Wie anders zeg ik!
- VINCENT *(roept)* Wààrom dan wel?! Hé?! Waarom?!
- SOFIE *(rustig)* Heel eenvoudig. Wij zijn hier allemaal voor de eerste keer. Wij kenden voordien dit klooster niet eens. Hoe kunnen wij dan weten dat er hier een geheime doorgang is en wààr. Want die moèt er zijn, dat staat nu wel vast.

- VINCENT Ik weet hier ook niks van! Ik zweer het!
- SOFIE Jij bent hier al zo dikwijls geweest. Jij moet dit toch kennen als je broekzak. Je hebt je gedocumenteerd over dit klooster om uitleg te kunnen verschaffen aan de toeristen. Dit klooster met z'n legendes... deze toren... de omgeving hier... de rotsen... de grotten verderop... alles. Jij moet hier toch alles over weten.
- VINCENT Ik wil niet dat jullie mij verdenken!
- SOFIE En uitgerekend de sleutel van de deur die op een onverklaarbare wijze dichtslaat ben je verloren. Zomaar. Zonder enige verklaring. Kijk naar je bos sleutels... er kan geen sleutel af zonder dat iemand het grendeltje verschuift. Meerdere keren per week kom je naar hier. Altijd heb je die sleutel bij je. En precies nù dat de deur dichtslaat ben je hem kwijt.
- VINCENT Ik snap niet hoe die verdomde sleutel er af is geraakt.
- SOFIE Een gids heeft toch ook altijd een gsm op zak! Hij moet toch altijd bereikbaar zijn! En zeker om in geval van nood – zoals nu het geval is – hulp op te roepen! Maar neen... precies nù laat je hem in het busje liggen.
- VINCENT En precies nu heeft er maar één van jullie een gsm bij, terwijl vandaag de dag iederéén daar constant mee rondloopt! En precies nù is de batterij van dat éne beschikbaar mobieltje leeg!
- SOFIE Je was ook wakker toen Denise verdween en je liep rond. Je kon geen oog dicht doen.
- VINCENT Maar ik stond wel hier bij jullie toen Julia en Geert verdwenen! Dus kan ik het niet geweest zijn!
- SOFIE Wat die twee betreft... (kijkt nu Karen aan) ...dan komen we bij Bruno en Karen terecht.
- BRUNO Oh ja natuurlijk! Iederéén is het behalve jij!
- SOFIE Ik zoek het uit.
- BRUNO Da's zeker... zoek maar.
- SOFIE Vannacht gingen jullie bij Julia om pillen weg te nemen. Waarom verzwegen jullie dat dan? En nog iets... moesten jullie daarvoor met z'n tweeën naar ginder?
- KAREN Ik durfde niet alleen te gaan. Het was donker en dat lijkt... en Julia zelf die helemaal over haar toeren was.
- SOFIE Jullie hadden gewacht tot ze sliep, dus op dat moment was er toch niet de minste dreiging. En Bruno durfde ook niet alleen te gaan?

- BRUNO   Wat tracht je nu eigenlijk te bewijzen?
- SOFIE   Feit is dat er géén pillen zijn en feit is ook dat rond dat tijdstip Denise verdween. Dan vanochtend... eerst gaat Karen bij Julia en vervolgens jij, Bruno... en ja hoor, dan verdwijnt plots Julia op haar beurt.
- BRUNO   Hoor haar nu toch eens bezig... Hercule Poirot in hoogsteigen persoon!
- SOFIE   Wat Geert dan betreft, Bruno... jij zou hem eens onder handen nemen, zei je. Karen is je dan gevolgd naar ginder... versta je? Naar gínder... *(wijst naar schutssel)* ...waar Geert toen ook verdween. En wat gebeurde er met hem? Joost mag het weten... We vinden alleen zijn bebloed hemd en een kat met afgekapte kop.
- KAREN   Toen wij naar Geert gingen wàs hij al weg, dus heb JIJ hem voor het laatst gezien want jij bent net vóór ons bij hem gegaan. En hij had je neergeslagen, remember?

Een gespannen stilte.

- BRUNO   Willen jullie nu eindelijk eens ophouden?! Allemàà!! Dit is om gek van te worden!
- VINCENT   Dàt is juist wat iemand van ons wilt bereiken. Ons één voor één mentaal kapot maken.
- BRUNO   Ik kan er kop noch staart aan krijgen.
- SOFIE   *(grijnslachend)* De kop is er al af.
- BRUNO   De deur... de schreeuw... de kat... de verdwijningen...
- KAREN   *(bij Sofie)* Heb jij vannacht wel geslapen?
- SOFIE   Ja.
- KAREN   Jij ondervraagt wel iedereen, jij. Ambitie om detective te worden misschien?
- SOFIE   Ik ben de groepsleider en ik wil klaarheid.
- KAREN   Ondervraag jezelf dan ook maar.

Een stilte.

- VINCENT   Ik heb zo de indruk dat jullie elkaar eigenlijk toch niet zó goed kennen. En jullie zijn nochtans van dezelfde club.
- SOFIE   In onze postzegelclub kennen wij inderdaad elkaar niet door en door om te kunnen uitmaken wie er nu precies een spel speelt. We komen iedere week wel samen... om te vergaderen... om postzegels uit te wisselen... Maar niet iedereen is altijd aanwezig.
- VINCENT   Met hoeveel zijn jullie in de club?

- SOFIE We tellen 34 leden.
- VINCENT En maar zes die meegaan op reis?
- SOFIE Er was een wedstrijd met drie prijzen: deze reis voor twee personen. Karen heeft gewonnen, Geert en Julia.
- VINCENT En jij?
- SOFIE Geert is alleen, dus was er een plaats vrij. Ik heb die afgekocht.
- VINCENT *(kijkt Sofie strak aan)* Zo... degene die niet gewonnen heeft... neemt de taak van groepsleidster op zich. En sinds wanneer wisten jullie precies waar, wanneer en hoe die reis zou doorgaan? En het programma?
- SOFIE Alles staat als sinds twee maanden op punt.
- VINCENT Juist.
- SOFIE Vincent, neem me niet kwalijk, maar dit helpt ons geen stap vooruit.
- VINCENT Wie weet... Soms heb ik de indruk dat dit alles een tot in de kleinste details uitgekiend plan is... waar je zeker twee maanden kunt over doen.
- Een stilte.*
- BRUNO Ik denk dat iemand van ons... àls het iemand van ons is, hij het dan niet in z'n eentje doet. Hij moet dan een medeplichtige hebben achter de schermen.
- SOFIE Met andere woorden: achter deze muren.
- BRUNO Precies.
- SOFIE Een vrouw.
- BRUNO Vanwege die schreeuw.
- Een stilte. Vincent wordt weer wat zenuwachtiger. Ze kijken hem strak aan.*
- SOFIE En dan komen we weer bij Vincent terecht.
- VINCENT Waarom bij mij?
- SOFIE Omdat jij bij die eerste schreeuw bijna jezelf verraadde. Je zei dat je die nog had gehoord.
- VINCENT Dat is niet zo.
- SOFIE Waarom heb je dat dan gezegd?
- KAREN Ja, daarna had hij het er ook over. Ik vroeg wat hij bedoelde met 'voor de derde keer en net zoals'... maar toen herpakte hij zich en wuifde het weg.

SOFIE Wel Vincent, wat heb jij hierop te zeggen? Er is een medeplichtige achter deze muren wiens stem jij schijnt te herkennen.

VINCENT Niet die stem... maar die schreeuw.

SOFIE Dus toch!

VINCENT Ik bedoel... (krijgt het moeilijk nu)

SOFIE Ja?

VINCENT Die schreeuw leek net dezelfde als die van... (maar stopt)

SOFIE Van wie? (Maar Vincent zwijgt. Ze wachten gespannen af) Wel?

VINCENT Het... het is iets van vroeger. Ik praat er liever niet over.

KAREN (vinnig) Zo... àlles hier schijnt je blijkbaar aan je verleden te doen herinneren. Eerst die droom van Geert en nu die schreeuw.

VINCENT Dat is het hem juist. Het verleden achtervolgt me hier.

KAREN Hier in deze toren?

VINCENT Ja.

KAREN Al die vreemde dingen die hier gebeuren?

VINCENT Ja.

SOFIE Toch ook niet die kat zeker?

VINCENT Jà! En houden jullie in godsnaam op!

KAREN Wat zeg jij nu? Die kat ook?

VINCENT (stemverheffing) Hou op zeg ik!!!

Plotseling hoort men weer die luide schreeuw.

VINCENT (kijkt hevig opgeschrikt rond) Neen!!! Néén!!! (houdt zijn handen tegen zijn oren gedrukt. De anderen blijven er nu rustig bij. Hij roept) Haal me hieruit!!! Haal me hieruit!!!

Een ijzige stilte

SOFIE (bij Vincent) Daar heb je die vrouw weer, Vincent. Het is weer dezelfde...

VINCENT Jàa!!!

BRUNO (verwonderd) Waarover hebben jullie het eigenlijk?

KAREN Over die schreeuw natuurlijk.

BUNO Was die er dan weer?

SOFIE *(keert zich met een ruk om)* Zeg nu niet dat jij niks gehoord hebt.

BRUNO Dat is ook zo.

KAREN Bruno, dat meen je niet!

BRUNO Toch wel. Ik heb helemaal niks gehoord. Mijn kop eraf als het wel zo was.

KAREN *(stemverheffing)* Zeg dat niet!!!

BRUNO Ik bedoel... *(zenuwachtig)* Néé! Ik heb niks gehoord.

KAREN Maar waar moeten we zoeken? Vanwaar kwam het nu eigenlijk?

SOFIE Weet ik niet. We kunnen toch niet eeuwig blijven zoeken. We vinden niks! Verdomd niks!

Op dat moment hoort men gerucht aan de deur.

BRUNO *(vlug tot de anderen)* Stil...

Ze kijken allen gespannen naar de deur. Men hoort er weer het gerucht. Plots ziet men de deurknop bewegen.

SOFIE Daar is iemand aan de deur! Vlug!!! *(rent naar de deur)* Héla! Is daar iemand?! *(begint op de deur te bonken)*

KAREN *(bij Sofie aan de deur, roept)* Help ons!!! We zitten hier opgesloten!!! Help ons toch!!! *(bonkt ook op de deur)*

Bruno blijft ondertussen Vincent een ogenblik fixeren, doch plotseling kijkt hij naar het schutsel.

BRUNO Het is precies of ik daar ook iets hoor. *(rent vlug af achter schutsel)*

Vincent blijft roerloos staan. Sofie en Karen blijven staan roepen aan de deur.

KAREN *(keert zich om)* Waar is Bruno?

VINCENT Hij is ginder gaan kijken. Hij schijnt daar ook iets gehoord te hebben.

SOFIE *(legt oor tegen de deur)* Ik hoor voetstappen... Roepen Karen! *(roept tegen deur)* Héé!! Héé!!! Wij zitten hier opgesloten!

Nu kijkt Vincent plots ook naar het schutsel en gaat dan vlug af achter schutsel.

SOFIE Stil nu even... *(nog steeds met zijn oor luisterend tegen deur)*

KAREN Hoor je nog iets?

SOFIE Neen... 't is ineens stil..

KAREN Wie zou het geweest zijn?

SOFIE Bezoekers waarschijnlijk.

KAREN *(leunt ontgoocheld tegen de deur)* Weer een maat voor niks.
 SOFIE Zoals wij riepen en op die deur bonkten zullen ze toch wel begrepen hebben dat hier iets aan de hand is

Vincent op van achter schutsel.

VINCENT *(overstuur)* Sofie! Karen!

SOFIE Wat is er?

VINCENT Bruno...

KAREN *(gilt)* Néén!!!!!!

BLACK-OUT

ZESDE TAFEREEL

ENIGE TIJD LATER

Karen, Vincent en Sofie zitten op de balk.

KAREN *(aangeslagen)* Ik zal hem nooit terugzien. Ik weet het.

Een geladen stilte.

SOFIE Er is tussen jou en Geert ooit iets geweest, is het niet? *(Karen antwoordt niet, ze staart voor zich uit)* Je hoeft niet te antwoorden. *(een stilte)* We zijn nog met z'n drieën.

VINCENT Ja... met drie... *(kijkt op zijn uurwerk)*. Tien na zes.

SOFIE Dan zitten we hier nu al meer dan 24 uur. Nu moeten ze in het hotel toch zeker al wel iets in de gaten hebben.

VINCENT Dat zal wel... Tenzij... *(stopt)*

SOFIE Tenzij wat?

VINCENT *(keert zich om)* De persoon achter de schermen die dit allemaal uitvoert kan ook het hotel ingelicht hebben dat jullie een hele tijd weg zullen zijn. Zelfs meer dan een dag.

SOFIE Denk jij dat?

VINCENT Het kan.

- SOFIE Zou men dat dan geloven? Iemand die niet bij een gezelschap hoort komt zomaar zeggen dat we meer dan 24 uur zullen weg blijven.
- VINCENT Die persoon kan geloofwaardig overkomen als hij beweert op de een of andere manier wèl bij jullie gezelschap te horen.
- SOFIE Ik weet het niet. Het lijkt me in ieder geval nogal onwaarschijnlijk.
- VINCENT Alles wat hier gebeurt lijkt onwaarschijnlijk en toch maken we het in levende lijve mee. *(keert zich om, kijkt naar buiten)* We krijgen zeker onweer.
- SOFIE Wat gaan we nu doen?
- VINCENT Die vraag hebben we ons al tot vervelends toe gesteld.
- SOFIE *(staat op, komt bij Vincent aan raam, kijkt naar beneden)* Zal ik het dan toch doen?
- VINCENT Wat?
- SOFIE *(leunt voorover)* Trachten beneden te geraken.
- VINCENT Dat lukt je nooit.
- SOFIE 'k Weet niet. Ik heb al dikwijls moeten horen dat ik 'een halve jongen' ben. En daar is iets van. Ik deins hier niet voor terug. Een goeie fysiek heb ik wel, ik doe al jaren aan sport en ik verkeer in prima conditie. Daarbij, er moet in ieder geval iets gebeuren. Zo vlug mogelijk. Dit kan echt zo niet langer.
- VINCENT Je hebt niet eens een koord, hoe kan je dan tegen die muren aan klauteren?
- SOFIE *(kijkt naar haar schoenzolen)* Kijk eens, ik heb mijn stapbottines aan. Hiermee moet het lukken. Trouwens de muren zijn kurkdroog. *(kijkt naar beneden, wijst)* Ik laat me hier zakken en dan kan ik die vooruitstekende stenen als steunpunten gebruiken. Er zitten er zowat overal tot halfweg. Dan is het zo hoog niet meer om naar de platte rots daar te springen. Vandaar naar die rots en daar is een kleine inham tot halfweg... Ik kan me daar laten zakken.
- VINCENT Zet dat uit je hoofd, je haalt het nooit.
- SOFIE Ik hoef niet eens tot helemaal beneden te geraken. Halweg is al voldoende. Als er dan iemand voorbij komt roep ik zo hard ik kan om hulp. Van op die plaats zullen ze me wel horen.
- VINCENT Ik raad het je niet aan. Maar jij moet het weten. Het is jouw leven.

- SOFIE En ik zal het nù moeten doen. Als het straks zou beginnen regenen zijn die stenen te glad. *(aarzelt even, kijkt voorover leunend naar de muur, knikt)* Ik doé het! *(klimt op de rand)*
- KAREN *(veert op)* Néén Sofie! Niet doen!
- SOFIE *(kijkt om naar haar)* Het moèt Karen en wees gerust, ik zal heel voorzichtig zijn.
- KAREN En ik blijf alleen achter met een moordenaar?
- Een stilte*
- VINCENT *(kijkt Karen verontwaardigd aan)* Dus jij denkt dat ik het ben?
- KAREN Ik weet het niet. Als Sofie weggaat en jij bent het, Vincent, dan ben ik verloren. En andersom ook. Mij helpen jullie er in ieder geval niet mee.
- SOFIE *(springt van de rand)* Zo is het, Karen, en ik laat je ook niet alleen met Vincent. Maar dit is wel het bewijs dat ik de dader niet ben.
- VINCENT Oh ja?
- SOFIE Jazeker, want de moordenaar zal zelf niet naar beneden willen afdalen. Waarom zou hij ook dat risico nemen? Hij kent tenslotte de geheime doorgang.
- KAREN *(kijkt Vincent strak aan)* Zo is het.
- VINCENT *(rustig)* Ja, zo is het... Maar je kunt ook nu weer komedie spelen, Sofie. Jij was helemaal nièt van plan het te doen. Geef het maar toe. Dat deed je alleen maar om jou niet langer te verdenken.
- SOFIE Dat denk jij.
- VINCENT Nu plots zou je het doen! En gisteravond dan? En vanochtend? Die stenen waren toen even droog. Integendeel, toen was er in de verste verte geen regen op komst.
- SOFIE *(gaat op de balk zitten)* Goed, je gelooft me niet. Dat is jouw goed recht.
- Een stilte.*
- VINCENT We staan allen gelijk wat het vertrouwen betreft. We verdenken elkaar. Dus alle drie zijn we even wantrouwig tegenover de anderen en alle drie zijn we even verdacht door de anderen.
- SOFIE Maar ik weet van mezelf dat ik niets met deze hele zaak te maken heb.
- VINCENT Zo ben ik ook... maar ik blijf wel wantrouwig.
- KAREN En ik? *(gaat zitten op balk)*
- VINCENT Voor jou geldt net hetzelfde.

KAREN Ik weet anders ook wel van mezelf dat ik onschuldig ben

SOFIE Niemand dus. Het blijft even raadselachtig... en toch is het iemand van ons.

Een stilte.

VINCENT (gaat aan raam staan, kijkt naar buiten) Vertel eens, Sofie, ga jij dikwijls op reis?

SOFIE Ieder jaar plan ik een reis, ja. Altijd voor een actieve vakantie. Wandel- of fietstochten... hoe intensiever, hoe liever. Liggen zonnebaden op een strand is niks voor mij.

VINCENT En buiten het seizoen?

SOFIE Neen, dan heb ik nooit verlof.

VINCENT Er is toch wel af en toe eens een verlengd weekend?

SOFIE Waarom vraag je dat?

VINCENT Zomaar. Ik tracht uit te vissen waarom precies jij die nog beschikbare plaats hebt afgekocht

SOFIE Omdat ik er wilde bij zijn natuurlijk

VINCENT Het kan toch zijn dat jij al een tijdje een plan in je achterhoofd hebt... een duivels plan.

SOFIE Wat krijgen we nu?

VINCENT Jou becroop de lust om eens een paar mensen extra bang te maken.

SOFIE Nu nog mooier!

VINCENT (keert zich om, kijkt Sofie strak aan) Sommigen mensen hebben dat wel eens. De lust om een handvol mensen de stuipen op het lijf te jagen. En daar heel ver in te gaan. Je wil hen zien spartelen van angst, de wanhoop nabij... tot ze uiteindelijk uitgeput naar je toe komen gekropen, smekend om er eindelijk mee op te houden. Maar je blijft onvermurwbaar en je trekt het nog wat langer want je voelt dat je de macht over hen hebt en je bent trots op jezelf, je voelt je verheven. Je kickt erop.

Een stilte.

SOFIE Vertel maar verder, Vincent.

VINCENT Stel dat zo'n lust op een dag ook jou bekruipt en er is een reis in het verschiet. Dan is dit je kans. Met een verlengd weekend kom je naar hier, je bestudeert de hele reisweg en het programma en je komt te weten dat we in dit klooster zullen belanden. Het begint binnen in je geest ergens te rommelen want dit verlaten klooster heeft iets boeiends

over zich, iets demonisch wat jou nog meer in die richting drijft. Je informeert je, je zoekt alles tot in de puntjes uit en komt te weten dat hier een geheime doorgang is. Niets staat jou dan nog in de weg om je plan uit te voeren. Je spreekt een vriendin aan die bereid is hieraan mee te werken... Zij is de dame achter deze muren... die ook heel luidkeels kan schreeuwen...

SOFIE *(staat hoofdschuddend op)* Maar mijn beste man, wat sta jij hier nu te leuteren? Heel je betoog houdt geen enkele steek. Als ik ontdek dat hier een doorgang is, dan zou jij dat zèker moeten weten als gids die de mensen informeert over dit gebouw. Jij zult wel pakken documentatie gekregen hebben. Neen, man, jouw gedachtegang slaat tilt.

VINCENT *(kijkt weer naar buiten)* Mogelijk... 't kwam zomaar bij me op.

Een stilte.

KAREN Er zijn hier duistere machten in het spel.

SOFIE Oh ja, dat is dan jouw theorie.

KAREN Op het eerste zicht lijkt het het meest waarschijnlijk dat iemand van ons dit allemaal in handen heeft, samen met een medeplichtige... maar hoe verklaar je dan dat er altijd iemand is die de schreeuw nièt hoort?

SOFIE Tja... hoe kan dat?

KAREN En iemand die de schreeuw niet hoort... is het volgende slachtoffer.

Een korte thriller-tune.

VINCENT *(bedenkt)* Ja... nu je 't zegt...

SOFIE Behalve Denise. Zij stierf vooraleer wij de schreeuw voor de eerste keer hoorden.

KAREN Ik spreek niet over sterven. Ik heb het over verdwijnen. De eerste keer hoorde Denise het niet omdat zij dood was. Zij verdween dan ook als eerste. Dan haar zus, ook zij had niks gehoord... kort daarop verdween zij. Met Geert en Bruno was het net hetzelfde.

Een stilte.

SOFIE Dus jij denkt dat het helemaal nièt iemand van ons is?

KAREN Daar ben ik niet zeker van. Daarom ook dat ik bang ben in het gezelschap van één van jullie.

SOFIE Iets bovennatuurlijks dan?

KAREN Iets dat moet komen uit het verleden van Vincent.

VINCENT *(keert zich met een ruk om)* Wat?

KAREN Ja. Je zegt toch zelf dat alles hier je aan jouw verleden doet denken.

VINCENT *(plots ongemakkelijk)* Dat... dat moet toeval zijn.

KAREN Toeval...? Dat zul jij wel beter weten. Jij weet in hoeverre dit lijkt op beelden uit jouw verleden.

Een stilte.

SOFIE Vincent, we hebben het eigenlijk nog niet gehad over die kat. Daar scheen ook iets mee te zijn.

VINCENT *(plots nerveus)* Neen, alsjeblief... begin daar niet over.

SOFIE Waarom niet? Het kan misschien helpen. Als het inderdaad is zoals Karen net zei, dan moeten we ergens in jouw verleden een aanknopingspunt vinden.

VINCENT Er is geen aanknopingspunt! In het geheel niet! Karen kraamt op haar beurt maar wat onzin uit! Ik geloof niet in duistere machten of in geesten of iets dergelijks uit het verleden! Dat kan gewoon niet! Jullie zijn toch intelligent genoeg om te weten dat zoiets niet bestaat!

SOFIE Ik heb daar nooit in geloofd, nee. Maar na alles wat ik hier al heb meegemaakt begin ik er nu wel sterk aan te twijfelen. Trouwens, ik kan me in de verste verte niet indenken hoe iemand van ons gezelschap dit allemaal zou doen

VINCENT Dat lieg je!

SOFIE Neen, dat meen ik.

VINCENT Weer die duivelse komedie van jou! Je doet niets anders dan ons ieder om beurt te verdenken! Zeg nu niet dat je ineens het volste vertrouwen in ons hebt!

Een stilte

SOFIE Oké. Dus nog steeds geen opening naar een oplossing. Enkel één aanknopingspunt... één constante... een soort waarschuwing. Door een welbepaalde techniek, hoe die ook tot stand komt, weet men wie de volgende is die zal verdwijnen.

KAREN De schreeuw.

SOFIE Precies. *(pauze)* Wie van ons de volgende schreeuw niet hoort...

Een ijzige stilte. Ze kijken elkaar uiterst gespannen aan.

KAREN *(angstig)* Ik zal het zijn... ik weet het...

SOFIE Waarom denk je dat?

KAREN Omdat ik voor minstens vijftig procent kans maak. Ik ben het niet... dus... (kijkt angstig rond) Ik ben bang.

VINCENT (kijkt naar het schutsel) Allemaal zijn ze ginder verdwenen... en toch vinden we er niks.

Een stilte.

SOFIE (voelt haar maag) Ik zou wel nog iets willen eten. Is er nog wat over, Karen?

KAREN (zenuwachtig neemt ze haar tas, neemt er de papieren zak met de koeken uit, geeft deze aan Sofie) Hier, nemen jullie maar, ik moet niks hebben. (gaat dan met de tas naar de andere kant)

Sofie neemt de papieren de zak aan, bekijkt die, kijkt plots Karen scherp aan, kijkt vervolgens naar de onderkant van de zak.

KAREN Wat is er?

SOFIE (argwanend) Mag ik je tas zien?

KAREN Waarom? (houdt haar tas nu dicht tegen zich aangedrukt)

SOFIE Ik wil er even in kijken.

KAREN (heel nerveus nu) Liever niet.

SOFIE (naar haar toe) Zit er soms iets ongewoons in?

KAREN (deinst nerveus achteruit) Vrouwenspullen. En het is niet netjes in andermans tas te kijken.

SOFIE (houdt papieren zak in de hoogte voor de ogen van Karen) Zie je dit? Hier onderaan zit bloed.

Korte thriller-tune.

KAREN Bloed?!

SOFIE Die zak moet dus op iets gelegen hebben waar bloed aan zit.

KAREN (ongemakkelijk) Euh... op mijn zakdoek dan. Ja, ik heb in mijn vinger gesneden zie je... en die heb ik met mijn zakdoek omwonden. Die zak moet dus op mijn zakdoek gestaan hebben.

SOFIE Mag ik dan je zakdoek zien?

KAREN Dat hoeft toch niet.

SOFIE Genoeg nu! Ik wil in die tas kijken! (rukt de tas uit haar handen)

KAREN (grist ze terug) Neen!

- SOFIE *(bemachtigt nu toch de tas, draait zich ermee weg van Karen)* Geef hier zeg ik je!
- KAREN Dat heeft helemaal niks te betekenen...
- SOFIE Oh neen?! En dit dan?! *(haalt een mes uit de tas)*
- VINCENT Een mes?!
- SOFIE *(hurkt neer, plaatst tas op de grond, onderzoekt mes)* Er heeft hier bloed aangekleefd. In die rand is er nog wat aan. *(opkijkend naar Karen)* Je hebt het er niet eens goed afgekuist.
- KAREN Ik heb dat mes gebruikt... om een appel te schillen.
- SOFIE Oh ja? Zo'n groot mes om een appel te schillen?
- KAREN Dat was het enige wat ik bij had.
- SOFIE En ik heb je nochtans geen appel zien eten.
- KAREN *(verzint duidelijk iets)* Euh... dat... dat was gisteravond voor ik sliep. Ik had honger en ik heb toen die appel genomen. Het was al donker en daardoor komt het dat ik in mijn vinger heb gesneden.
- SOFIE Zozo... *(kijkt weer in de tas)* ... Hé... wat hebben we hier?
- KAREN Wat spullen...
- SOFIE Spullen? *(haalt er een cassetterecorder uit)* Een cassettecorder. Een ouderwetse cassetterecorder. Ik wist niet dat jij antiquiteiten verzamelde. *(bekijkt recorder)* ...die schijnt nog te werken, er steekt een bandje in...
- KAREN En dan?
- SOFIE Wat staat er op dat bandje?
- KAREN Niets.
- SOFIE Waarvoor sleur jij in godsnaam zoiets mee op reis?
- KAREN Ik doe dat altijd. Dat gebruik ik om natuurgeluiden op te nemen.
- SOFIE Dat kan je toch met je smartphone?
- KAREN Nee toch niet, er staat geen opname-app op. Die recorder gaat al jaren mee... ik ben gewoon daarmee te werken.
- SOFIE En heb je al iets opgenomen?
- KAREN Euh... neen.
- SOFIE Toch even proberen... *(duwt recorder in, luistert, niets)*

KAREN Zie je wel. *(Sofie spoelt wat verder, niets, spoelt nog wat verder)* Ik zeg je toch dat er helemaal niks op staat! Zet dat nu maar af!

Maar plots hoort men op de recorder de schreeuw.

SOFIE *(kijkt verbijsterd naar Karen)* Hoor je dat?

KAREN Maar... dat kan toch niet!

SOFIE Even terugspoelen. *(spoelt wat terug, speelt terug af, men hoort weer de schreeuw)*

KAREN Daar weet ik helemaal niets van!

SOFIE Natuurgeluiden hé!

VINCENT Dus JIJ bent het!

KAREN Maar néén!

SOFIE Heb jij hier dan een verklaring voor? Liefst een betere dan voor dat mes?!

KAREN Waarschijnlijk heeft Bruno dat opgenomen.

SOFIE En daar niks over gezegd?

KAREN Neen.

SOFIE Wanneer zou hij dat dan gedaan hebben?

KAREN Weet ik niet. Misschien stond die aan om wat gesprekken van ons op te nemen en toen kwam net die schreeuw.

SOFIE Neeneen, maak dat iemand anders wijs. Er staat trouwens geen enkel gesprek van ons op. Geen woord. Enkel en alleen dit... *(laat de schreeuw opnieuw horen)* Dat is hier niet opgenomen.

KAREN *(roept)* Zet dat af!!!

SOFIE Beken nu maar, Karen, het spel is uit.

KAREN *(radeloos roepend)* Maar in godsnaam... IK BEN HET NIET!!!

SOFIE *(roept tegen haar in)* En dit dan?! Je hebt er niks over gezegd!!! En dat mes!!! Je hebt nooit gezegd dat jij een mes bij had!!!

KAREN Niemand heeft er me om gevraagd.

SOFIE En dat bloed erop?!!

KAREN Ik heb in mijn vinger gesneden! Hoe dikwijls moet ik dat nog herhalen?!

SOFIE Wààr dan?! Laat zien! *(grijpt haar handen, zij trekt ze weg)* Laat zien zeg ik je! *(bekijkt haar vingers)* Wààr?!

- KAREN Het was heel even, je ziet het nu niet meer.
- SOFIE Je liegt verdomme!!! *(laat kwaad met een ruk haar handen los)* Je liegt!!! *(neemt haar tas, kijkt erin)* En waar is die fameuze zakdoek dan? Hé?! Waar is die?!
- KAREN Die heb ik naar buiten gegooid. Hij was te vuil.
- SOFIE *(gooit razend de tas weg)* En altijd heb jij een antwoord klaar! Neen, Karen, je kunt er je niet langer uit kletsen. Je hebt geen zinnige verklaring voor dit alles. Duistere machten hé! Neen, JIJ bent het! Dit is het bewijs.
- KAREN Maar hou nu toch eindelijk op! Is het dan nog niet erg genoeg dat ik mijn man kwijt ben?!
- SOFIE Bruno?! Ha... zijn verdwijning is maar komedie na de échte verdwijningen van de anderen. Wat de gezusters Parmentier betreft, weet ik niet maar Geert.... Tegen hem hadden jullie iets. En die moest verdwijnen.
- KAREN Wat sta jij daar nu te lullen?!
- SOFIE Je weet heel goed wat ik bedoel! Er is vroeger iets geweest tussen jou en Geert. En Bruno is dat te weten gekomen. En Geert moest weg. Maar steeds opnieuw kwam hij weer in jouw leven. En daarom dit spel. Eerst hebben jullie alles geregeld in het hotel zodat er daar geen alarm wordt geslagen. Geert is één van de slachtoffers van... *(vingerbeweging aanhalingsteken)* ...de duistere machten hier in de geheimzinnige toren. Er is wel degelijk ergens een verborgen doorgang hier en jullie kennen die. Bruno heeft dan vannacht een tijdlang met Julia gesproken, wat Geert heeft gezien. Bruno zal aan Julia wel verteld hebben langs waar en hoe zij hier kan weg geraken. Met Julia is helemaal niets aan de hand. Oh neen, zij zit op dit ogenblik in haar hotelkamer. En dan is het Geert zijn beurt... het échte doelwit. De werkelijke moord. Daarom zijn bebloed hemd. Alleen het zijne. We hebben immers geen bloedspoor gevonden toen Julia verdween en evenmin iets van Bruno.

Een ijzige stilte.

- KAREN *(gaat op de balk zitten, klapt traag in haar handen)* Bravo! Dat is een prachtig verhaal, Sofie.
- SOFIE *(loopt nerveus heen en weer)* Zeker... zit ik juist?
- KAREN Bewijs het.
- SOFIE Oh ja, natuurlijk, daar zijn jullie ook op uit. Op dit moment kunnen we niet bewijzen dat jullie Geert hebben vermoord. Misschien zal men dat ook nooit kunnen. Wie weet zullen we ooit zijn lijk vinden. Geen lijk, geen moord. Alleen een vermiste. De perfecte moord? Wie weet. Maar Julia zullen we wél vinden, daar ben ik zeker van. En zij zal wel praten.

Een stilte.

- VINCENT   Wat staat er ons nu te wachten, Karen?
- KAREN   Geen idee.
- SOFIE   Toon ons de uitgang. Onmiddellijk!
- KAREN   Maar om de liefde Gods, hoe is het toch mogelijk! Al wat jij daar vertelt is pure fantasie!
- SOFIE   Fantasie?!
- KAREN   Het kan toch dat bandje niet zijn! Niet die recorder! Het geluid van de echte schreeuw is veel sterker dan dit en het komt van overal!
- SOFIE   Niet moeilijk! Jullie hebben alles tot in de kleinste puntjes voorbereid. (kijkt omhoog) Ik durf wedden dat hier draadloze speakers verstopt zitten. Van die kleine die weinig plaats innemen. Vandaag de dag zijn er heel wat mogelijkheden. Het bandje in jouw recorder is misschien maar een kopie. Een medeplichtige achter de muren bedient de geluidsweergaven. Misschien nu Bruno zelf. Zo simpel is het.
- KAREN   (grijnslachend) Ja... zo simpel is het.
- VINCENT   (neemt Karen bij de arm, trekt haar recht) Vooruit, toon ons de uitgang!
- KAREN   Laat me los!
- VINCENT   Niet voordat je ons hieruit laat!
- KAREN   (rukt zich los) Dat je me loslaat!
- VINCENT   En wat heb je met die sleutel gedaan?! Jij haalde de bos sleutels uit mijn zak en nam die sleutel weg. Daarom stond je in de kapel heel de tijd dicht tegen mij aan.
- KAREN   Zou ik dat gekund hebben zonder dat jij er iets van merkte?
- VINCENT   Jij stond pal naast mij. Ik heb gevoeld hoe je op een bepaald moment tegen mijn arm aanbotste... toevallig zeker? Ik was toen druk bezig met uitleg te geven.
- KAREN   Ik heb die sleutel niet!
- VINCENT   (neemt haar tas, zoekt erin, vindt niets, gooit woedend de tas weg) Waar is die sleutel?!!!

Plots hoort men weer die schreeuw.

- VINCENT   (kijkt geschrokken op) Daar heb je 't weer. Vanwaar komt hij toch! (begint te beven, kijkt omhoog, dan naar de anderen) Het is om mij te doen. (houdt zijn handen tegen zijn oren)

Een stilte. Vincent kijkt de anderen aan.

VINCENT Wie is het?

SOFIE Wie wàt?

VINCENT Ben jij het nu, Sofie? Heb jij het nu niet gehoord?

SOFIE *(opgeschrikt)* De schreeuw?

VINCENT Ja.

SOFIE *(nervus)* Nee toch... was die er? Ik heb die niet gehoord. *(angstig)* Dan... dan zou het nu mijn beurt zijn?

VINCENT *(kijkt Karen strak aan)* Zij is het dan tòch.

SOFIE *(grijpt Karen vast bij beide armen)* Maar ik zal me zomaar niet laten doen, wees daar maar zeker van!

KAREN *(verwonderd)* Vincent, heb jij werkelijk die schreeuw gehoord?

VINCENT Ja. Maar Sofie niet... dus jij bent het.

KAREN Ik... ik heb hem ook niet gehoord.

Korte thriller-tune.

VINCENT Wàt?!

SOFIE *(laat Karen los)* Meen je dat?

KAREN Ja. Ik heb die schreeuw niet gehoord. *(kijkt naar Vincent)* Alleen jij dus?

Een gespannen stilte.

SOFIE Dus, als ons vermoeden klopt dat diegene die de schreeuw niet hoort het volgende slachtoffer is... dan zou jij nog alleen overblijven, Vincent.

VINCENT *(ongemakkelijk)* Waarmee je dus bedoelt dat ik dit alles voortbreng?

KAREN Ik herhaal het en ik het zal het nog duizend keren blijven herhalen als het moet: ik zit hier voor niks, maar dan ook voor niks tussen!

SOFIE Maar dit is toch al te gek!

VINCENT *(voor zich uit starend)* Waarom zou alleen ik dit horen?

Een gespannen stilte.

SOFIE *(bij Vincent, arqwanend)* Vincent... drie min twee is één...

VINCENT Iemand van jullie speelt komedie! Iemand van jullie heeft gedaan alsof hij die schreeuw niet heeft gehoord!

SOFIE Ik in ieder geval niet.

KAREN Ik evenmin.

VINCENT Oh ja, natuurlijk. Jullie kunnen zo blijven ontkennen. Maar de toekomst zal het uitwijzen wie het was... en het zal niet meer zo lang duren.

Korte stilte. Ze staan er uiterst gespannen bij.

KAREN Ik ben bang, Sofie... echt bang... *(kijkt angstig rond)* Ik heb het gevoel dat hier nog iemand is... iemand die we niet zien...

SOFIE Dat gevoel heb ik ook... *(kijkt rond)* Iemand die ons constant bespiedt, die op de loer ligt....

KAREN Als we verdwijnen, Sofie.... Waar denk jij dat wij terecht komen?

SOFIE Ik weet het niet....

KAREN Zullen we vermoord worden?

SOFIE *(plots begeven haar zenuwen het)* Ik weet het niet!!! En zwijg!!!! *(steunt uitgeput tegen de muur)* Ik... ik... kan niet meer! Jij bent het, Karen! Jij! Én jij, Vincent! Jullie beiden! Het kan niet anders!

Een ijzige stilte.

VINCENT *(komt langzaam en kalm bij Sofie)* Sofie, wat doe je dat geweldig, komedie spelen. Heel pakkend en net echt.

SOFIE *(hoofdschuddend)* Neen... weer ben je er niet, kerel.

VINCENT Net of je écht breekt. Net of jij écht één van de slachtoffers bent en niet de duivel in hoogsteigen persoon waarrond het allemaal draait. Natuurlijk gedraag je je nu zo. Je moet wel. Anders verraadt je jezelf.

SOFIE *(grijpt Vincent vast)* Jij smeerlap!!!

Een gespannen stilte. Vincent blijft onbeweeglijk staan, oog in oog met Sofie. Uiteindelijk herstelt Sofie zich en laat ze Vincent los.

SOFIE Ach... Ik neem het je niet eens kwalijk. We staan nog allemaal even hoog gerangschikt. In mijn ogen zijn jullie het... in jullie ogen ben ik het. *(pauze)* In ieder geval moeten we vanaf nu bij elkaar blijven. We mogen elkaar geen moment uit het oog verliezen.

Een stilte.

VINCENT *(gaat aan het raam staan, kijkt plots aandachtiger in de verte)* Kijk! Ginder... een helikopter!

Sofie rent naar het raam. Men hoort nu in de verte het geluid van een helikopter. Karen neemt de verrekijker en rent ook naar het raam.

KAREN Zou die voor ons komen?

VINCENT Ik hoop het.

SOFIE Ja, hij vliegt deze kant op! (trekt haar hemd uit) Zwaaien! (begint met hemd te zwaaien)

VINCENT (trekt ook zijn hemd uit) Eindelijk! Ze zoeken ons! (ook hij begint met zijn hemd te zwaaien en te roepen)

Het geluid van de helikopter wordt steeds luider.

KAREN (volgt met verrekijker) Ja! Het is voor ons!!! We zijn gered!

SOFIE (zwaaiend met hemd, roepend) Héé!!! Hier!!!! Hier zijn we!!!!

VINCENT Hij cirkelt rond! Hij is duidelijk op zoek naar iets!

KAREN Naar ons natuurlijk! (roept luid naar buiten) HIER ZITTEN WE!!!!

SOFIE Hij vliegt weer weg!

Het geluid van de helikopter langzaam stiller, hij vliegt verder weg.

KAREN (wanhopig) Néén! Alsjeblief! Kom terug!

SOFIE (ontgoocheld) Daar gaat hij.

VINCENT Néén, toch niet! Hij draait... komt terug! (begint weer te zwaaien) Hier!!! Héé!!!

Weer geluid van overvliegende helikopter. Steeds luider en luider. Hij vliegt nu blijkbaar vlak boven de toren.

KAREN (leunt naar buiten, kijkt omhoog) Hij vliegt over.

SOFIE Vlug naar de andere kant zwaaien! (rent snel af achter schutsel)

KAREN Ja, ze moeten ons zien! Ze moeten! (af achter schutsel, met verrekijker)

VINCENT (leunt naar buiten) Hij komt weer naar hier! (zwaait met zijn hemd)

KAREN (weer op van achter schutsel) Hij cirkelt hier pal boven ons.

VINCENT (roepend, zwaaiend) Hééé!!!! Hééé!!!! Help!!!!

Het geluid van de helikopter wordt steeds minder.

VINCENT Hij vliegt verder weg...

KAREN (wanhopig) Néén! In godsnaam... niet doen!!! Kom terug! Je moet ons zien!!!! (volgt nog even met verrekijker de helikopter, zet zich dan terneergeslagen op de rand van het raam) Dan was het toch niet voor ons. Ze zoeken ons niet. Ze zullen ons nooit zoeken.

VINCENT Misschien wel, maar hij kan hier niet landen

Een stilte. De helikopter is weg.

KAREN Er zaten twee mannen in. Als ze ons zoeken en ze hebben ons gezien, dan zouden ze het ons toch met een teken duidelijk gemaakt hebben.

VINCENT *(keert zich plots met een ruk om)* Staat Sofie ginder nog?

KAREN Sofie!!!! *(kijkt opgeschrikt naar Vincent, veert op, laat verrekijker vallen, rent af achter schutsel)*

Vincent trekt zijn hemd aan. Kijkt gespannen naar het schutsel.

Karen komt terug.

KAREN *(erg aangedaan)* Zij... is weg... Sofie is weg!!!!

BLACK-OUT.

ZEVENDE TAFEREEL

EVEN LATER

Het is wat donkerder in de toren nu. Karen zit op de balk en staart star voor zich uit. Vincent op van achter schutsel. Hij heeft het hemd van Sofie in zijn handen

VINCENT Haar hemd *(bij Karen)*

KAREN *(schuift weg van hem)* Néén!

VINCENT *(houdt het hemd voor haar gezicht)* Bekijk het!

KAREN *(wendt haar hoofd af)* Ga weg!

VINCENT *(grijpt haar hoofd en duwt het naar het hemd toe)* Hier! Bloed!!!

KAREN Doe dat weg!!!

VINCENT *(gooit het hemd aan de kant, wijst)* En weer was JIJ ginder samen met diegene die verdween!

KAREN Hou toch op.

VINCENT *(roept)* Nee, ik hou niet op! Jij hebt haar voor het laatst gezien, net zoals Julia én Denise én Geert.

KAREN Maar niet Bruno! Die heb jij voor het laatst gezien!

Een stilte. Vincent gaat aan het raam staan, met z'n rug naar Karen gekeerd

VINCENT En altijd weer komen we op hetzelfde terug. We verdenken elkaar en we zullen dat blijven doen

KAREN We zijn nog met twee. Jij zult overblijven, Vincent. Twee min één is... Vincent.

Een gespannen stilte.

KAREN Wat ben jij nu met mij van plan? *(Een stilte)* Waarom heb je mij voor het laatst gehouden? *(Vincent antwoordt niet)* Waarom Vincent? *(geen antwoord)* Ik zal je niet meer vragen wat er met de anderen is gebeurd en hoe en waarom. Ik vraag je alleen wat je bedoeling is door mij als laatste over te houden. *(een stilte, Vincent staat roerloos naar buiten te kijken)* Dit is toch je plan? Alleen mij nog hebben. Met mij alleen zijn. *(een stilte)* Goed. *(staat langzaam op, trekt haar bloes uit)* Doe het... *(een stilte)* Doe het! *(stilte)* Waarom zeg je niets? *(stilte, luid roepend)* WAAROM ZEG JE NIETS?!!!

Een gespannen stilte.

VINCENT *(beangstigend kalm)* Ben je uitgepraat?

KAREN Oef... Je kunt toch nog spreken.

Een stilte.

VINCENT Het begint te regenen.

KAREN In godsnaam Vincent!!!

We horen in de verte een eerste donderslag.

VINCENT Hoor je dat?

Een stilte. Karen wacht op zijn reactie, maar die komt er niet.

KAREN Oké. *(trekt weer haar bloes aan)* Geen uitleg dus. Het zij zo. *(gaat weer zitten op balk)* Het wordt hier donker.

VINCENT *(kijkt nu eindelijk om naar haar)* Je bent toch niet bang voor onweer?

KAREN Hoe kan ik daar nu bang voor zijn na alles wat ik hier heb meegemaakt.

Men hoort een donderslag.

VINCENT Op mijn erewoord, Karen... op mijn erewoord... ik ben het niet. Wat moet ik in 's hemelsnaam doen om jouw vertrouwen te winnen?

KAREN *(verontwaardigd)* Vertrouwen winnen, zeg je?! Vertrouwen winnen?!

VINCENT Wat moet ik doen?

KAREN Mij hier uit laten. Neem je sleutel en doe die deur open.

VINCENT Maar die heb ik niet!!!!

Donderslag. Vincent komt bij Karen, hurkt uitgeput neer.

- VINCENT Ik kan niet langer meer. Karen... zie ik eruit als een moordenaar?
- KAREN Soms zijn de zachtmoedigst uitziende mannen de grootste sadisten. Daar zijn voorbeelden genoeg van.
- VINCENT Maar dat ben ik niet!!!
- Donderslag.
- KAREN (staat op, naar het raam) Het begint steeds heviger te regenen.
- VINCENT (gaat op de balk zitten) We zijn het geen van beiden, Karen.
- KAREN (kijkt hem aan) Als je toch mijn vertrouwen wilt winnen... vertel me dan over jouw verleden.
- VINCENT Waarom wil je dat weten?
- KAREN Het is toch zo klaar als een klontje dat alles hier iets met jouw verleden te maken heeft.
- VINCENT Ja... en daar wringt het bij mij. Heel dit mysterie lijkt wel een strafexpeditie. (een bliksem, kort daarop donderslag) Ik was getrouwd. We zijn uit elkaar. Mijn vrouw had (aarzelt) ... psychische problemen... Ze heeft vele malen voor lange tijd doorgebracht in een instelling. Toen ze de eerste keer uit de kliniek ontslagen werd wilde ze niet meer naar huis terugkeren. Ze trok er vanonder met mijn dochtertje van vier.
- KAREN En heb je hen nog weer gezien?
- VINCENT Neen.
- KAREN Ben je hen dan nooit gaan zoeken?
- VINCENT Neen.
- KAREN Heb jij dan helemaal niets ondernomen om je vrouw terug bij jou te hebben? Of tenminste je dochter even te zien?
- VINCENT Neen. Niets. Ik heb zelfs nooit een echtscheiding aangevraagd. Zij van haar kant ook niet. Zij heeft ook niks meer van zich laten horen. Dus neen, ik heb helemaal niks ondernomen. En ik zal eerlijk zijn: ergens vond ik het wel oké dat ze uit mijn leven was verdwenen. Sinds de geboorte van onze dochter heb ik veel ellende met haar meegemaakt. Ik dacht dat ze een postnatale depressie doormaakte en dat het wel zou overgaan. Maar het bleef duren en verergerde alleen maar. Ze kreeg regelmatig zenuwtoevallen. Dan liet ze zich op de grond vallen en begon te roepen en te tieren en in het wild te slaan. Soms geraakte ze dan bewusteloos. Het was echt geen leven meer met haar.

Bliksem – donder.

VINCENT Die droom van Geert... Mijn vrouw schilderde ook stillevens. Ze zonderde zich af in haar atelier. Ze wilde dan niemand zien. Soms begon ze luid te schreeuwen. Dan was er één van haar schilderijen verdwenen. Dat beeldde ze zich in. En ze schreeuwde. Een schreeuw die door merg en been ging... precies dezelfde als de schreeuw die we hier horen. Andere keren kwam ze volledig overstuur uit haar kamer gerend. Dan had ze een zwarte kat zien liggen... met afgekapte kop.

Bliksem – donder.

KAREN Dus je vrouw zat opgesloten in haar atelier?

VINCENT Ze sloot zichzelf op.

KAREN En jij zit hier opgesloten.

VINCENT Ja... ook dat...

KAREN Opgesloten terwijl zenuwslopende dingen bezig zijn je gek te maken.
(keert zich om, kijkt uit raam)

Bliksem - donder.

VINCENT (staat op, komt bij Karen) De tweede nacht komt eraan, Karen.

KAREN (rustig) Het onweer wordt steeds feller.

VINCENT (kijkt haar aan) Ben je nu niet bang meer van mij?

KAREN (keert zich om naar hem) Waarom vraag je dat?

VINCENT Omdat ik nu naast je sta en jij me niet eens meer ontwijkt. Daarnet wel.

KAREN Daarnet was ik nog te zeer aangedaan van Sofie's verdwijning.

VINCENT En nu?

Een stilte.

KAREN (rustig, voor zich uit starend) Fataal... (gaat van hem weg) Deze uitstap is ons allemaal fataal geworden. Even geluk hebben door een wedstrijd te winnen en datzelfde geluk wordt je fataal. (pauze) Ik heb geen krachten meer om er nog iets aan te doen. Ik wacht gewoon af op wat er komt.

VINCENT Karen, heb jij daarnet die schreeuw echt niet gehoord. Ik wil de waarheid weten.

KAREN Ja... toch wel. Ik heb die wél gehoord.

VINCENT (kwaad verbaasd) Dus toch?!

KAREN Maar ik maakte mezelf wijs dat ik hem niet hoorde.

VINCENT Waarom?

KAREN Zomaar.

VINCENT Jij speelt verdomme een spel met mij!

KAREN Net zoals jij.

VINCENT Hoe bedoel je?

Bliksem – donder, maar nu veel luider. Vincent schrikt.

KAREN Schrik jij daar nu ook al van?

VINCENT Ik... ik weet niet wat ik aan jou heb. Eerst lijkt het erop dat ik je vertrouwen heb gewonnen... en dan...

KAREN Wat dan? (Vincent staat er kwaad maar ook zenuwachtig bij, zij komt grijnslachend naar hem toe) Je beeft, Vincent. Al bang vooraf voor die schreeuw? Al bang dat je weer je vrouw zult horen?

Bliksem – donder.

VINCENT (loopt hijgend rond) Het wordt me teveel hier... ik...

KAREN Jouw geweten is ver van zuiver.

Bliksem – donder. Steeds feller, luider.

KAREN En jouw innerlijk besef van kwaad begint nu te knagen na dit alles

VINCENT ZWIJG!!! (steunt tegen muur) Ik... voel me zo flauw...

KAREN Ik heb nog één koek over.

VINCENT In je tas?

KAREN Ja, daar achter die balk. Ik heb mijn tas daar gezet. (even achter schutsel komt onmiddellijk terug met de tas) Hier. (geeft hem de tas)

VINCENT (neemt tas aan, opent die, schrikt) Néén!!! (gooit tas weg)

KAREN (uitdagend kalm) Wat is er, Vincent?

VINCENT Kijk! (wijst naar tas)

KAREN (neemt tas op, kijkt erin) Oh... die kat...

VINCENT (hevig geschrokken, hijgend) Hoe komt die hier?!

KAREN Arm beestje... z'n kop is eraf.

VINCENT Zeg me hoe die hier komt! En waarom lag jouw tas ineens dààr!

KAREN Dat moet ik jou vragen. Ik weet van niks. Trouwens, jij had ze weggegooid.

VINCENT Niet achter dat schutsel. Ik had die naar daar gegooid! (wijst andere richting)

Bliksem – donder.

KAREN (bij hem met open tas, duwt ze voor het gezicht van Vincent) Kijk ernaar!

VINCENT Doe dat weg!

KAREN Kijk ernaar! Zoals jij mij daarnet dwong naar Sofie's bebloed hemd te kijken!

VINCENT Hou op!

KAREN Was het een gelijkaardige kat die je vrouw zag toen ze krankzinnig werd?

VINCENT (grijpt haar vast, luid roepend) HOU OP ZEG IK JE!!!

Plots hoort men weer die schreeuw. Nog luider dan de vorige keren. Vincent zakt in elkaar op z'n knieën, zijn handen tegen zijn oren aangedrukt. Karen zet rustig de tas aan de kant.

VINCENT Néén! Doe het niet langer meer!

De schreeuw herbegint nu steeds opnieuw.

KAREN (komt achter hem staan, kijkt op hem neer) Wat hoor je, Vincent?

VINCENT Hou in godsnaam op!

KAREN Ik hoor helemaal niets, Vincent.

Steeds opnieuw die schreeuw. Bliksem – donder.

VINCENT (huilend) Waarom?!!!

Naar een climax: schreeuw - Bliksem – donder.

VINCENT (het uitschreeuwend) Wat wil je van mij... LINDA!!!!

Op slag houdt de schreeuw op. Een stilte. Vincent zit als een hoopje ellende ineengekrompen op de grond.

KAREN Linda? Wie is Linda?

Bliksem – donder. Karen wacht even af.

KAREN Je vrouw? (Vincent huilt) Waarom huil je nu? (pauze) Gek, een man die huilt... of is de man die huilt gek? (een stilte) Linda heet ze dus.

Een stilte. Vincent is nu totaal ontredderd. Hij richt bevend zijn hoofd op. Staart voor zich uit.

VINCENT (met star open ogen, prevelt) Linda... hou op... Linda...

Bliksem – donder.

VINCENT *(begint nu als een waanzinnige lichtjes te wiegen)* Ik wil hieruit... Linda... laat me toch...

KAREN Zo zat Linda te wiegen met haar dochter op haar schoot. Totaal ontredderd. Gebroken... geknakt... beschadigd.

VINCENT *(prevelt)* Opgesloten.... Linda.... Weg...

KAREN Zou jij je dochter nog herkennen, Vincent?

Bliksem – donder.

Vincent houdt zijn handen voor zijn gezicht, buigt zijn hoofd.

KAREN Ze was pas vier jaar toen je haar voor het laatst hebt gezien, je dochter. *(pauze)* Ze zal nu volwassen zijn. *(pauze)* Wil je haar zien?

Karen komt langzaam naast hem staan. Een gespannen stilte. Vincent kijkt op naar haar. Kijkt haar verbijsterd aan. Beseft het.

VINCENT Ben jij.... ?

KAREN Silke.... Silke Verstraeten.

Bliksem – donder.

VINCENT *(tranen in zijn ogen)* Silke...

KAREN Ik ben lang naar jou op zoek gegaan. Ik moest en ik zou je vinden. Ik wilde ooit oog in oog staan met... hèm... die ik eigenlijk 'vader' zou moeten noemen, maar dat kan ik niet. Oog in oog met hèm... de onmens... die mijn moeder geestelijk heeft mishandeld. Die haar heeft gehersenspoeld. Eindelijk had ik je gevonden. En ik kwam te weten dat jij hier gids was in het toeristisch seizoen. Het heeft me heel wat tijd gekost... en geld. Ik heb het toerismebureau van alles op de hoogte gebracht... en ik kreeg hun volledige medewerking. Ik had hen alles verteld. Wie en vooral wàt jij werkelijk bent... de door en door slechterik... schuldig aan jarenlange psychische mishandeling van zijn vrouw. Ik liet hen het bewijs zien... uittreksels uit verschillende doktersverslagen. Ze schrokken nogal in het toerismebureau en ze wilden maar al te graag meewerken. Zij hebben de sleutel weggenomen toen je enkele dagen geleden op het bureau waart. Het zijn ook zij die gisteren hier de verborgen geluidsinstallatie hebben geplaatst.

VINCENT Dit alles hier... is jouw werk?

Bliksem – donder. Nu verder weg.

KAREN Je bent een beul... hoe je met je vrouw... mijn mama hebt gehandeld. Er was een andere vrouw en je wilde mama weg, maar je had wel haar geld nodig. Ze had pas geërfd. Maar je wilde haar kwijt en dat deed je op een verschrikkelijke manier. Je zorgde ervoor dat ze krankzinnig werd. Je sloot haar op in haar atelier. JIJ sloot haar op. Maanden lang. Zelfs

dichtgetimmerde ramen. Sommige nachten nam jij een schilderij weg en legde er een kat met afgekapte kop voor in de plaats. Het bloed van de kat smeerde je op de muren.

VINCENT *(wennend)* Het spijt me... het spijt me...

KAREN Je wist dat mama stressgevoelig was en zwakke zenuwen had en je wilde haar mentaal helemaal ten onder brengen. Dat is je dan ook gelukt. Ze werd opgenomen in een instelling. Mij stuurde je naar mijn tante. De zus van mama. Ik was toen vier jaar.

VINCENT *(zacht prevelend)* Het... spijt... me...

KAREN Mama in een instelling... jij ging je gang met je minnares... Toen mama weer naar huis mocht, herbegon het liedje. Je zorgde ervoor dat ze weer in een sfeer van stress verkeerde. En het lukte. Ze vertoonde op de duur echt neurotisch gedrag. Ze werd heel kwetsbaar voor invloeden van buitenaf. En voor die negatieve invloeden zorgde jij. Ze leefde onophoudelijk met gevoelens van angst. Ze leefde in doodsangst... en dat werd uiteindelijk levensangst. Ze ondernam een zelfmoordpoging en werd weer opgenomen. Nu voor lange tijd. Uit de villa, eigendom van mama, verdwenen allerlei dure spullen. Ook alle meubels... haar bankrekening haalde je leeg... en jij verdween met die andere vrouw.... Voorgoed. Naar mij heb je nooit meer omgekeken.

VINCENT *(bevend prevelend)* Silke... hoe... kan ik het goedmaken?

KAREN *(negeert hem)* En de jaren gingen voorbij. Ik groeide op bij mijn tante. Mama was ziek en dat bleef ze. Het zou nooit meer goed komen met haar. Soms verbleef ze bij ons maar het was te ver gekomen en na enige tijd gleed ze weer weg en moest ze terug worden opgenomen. Ik heb het dikwijls meegemaakt dat ze haar kwamen halen. Dat deed veel pijn... van aan het venster op mijn kamer zag ik hoe ze mama in een ziekenwagen stopten. "Dag mama" prevelde ik dan. *(pauze)* Ik werd een puber en begon alles te begrijpen. Tante Roos heeft me alles tot in de kleinste details verteld. Bij elk feit dat ik vernam begon ik je meer en meer te haten. *(pauze)* Twee jaar geleden is mama gestorven...

VINCENT Linda is...?

KAREN Weggekijnd in de instelling waar ze haar laatste vier jaren doorbracht. Ze kon niet meer naar huis. Zelfs niet eens meer voor één dag. Zo erg was ze weggezonden.

VINCENT *(prevelend)* Linda...

KAREN Ze was pas 46... *(een pauze)* Zij heeft een ellendig leven gekend... en door wie? *(pauze)* Door de man waar ze van hield.... Maar die haar op een degoutante misselijkmakende manier de grond heeft ingeboord.

VINCENT *(schuddend, rillend)* Het... spijt me...

- KAREN Ik woon nu in het huis. En het bleef voortdurend binnen in mij knagen... ik moest jou vinden... en ik wilde je klein krijgen. Het moest iets zijn zoals jij met mama hebt gedaan. Daarom dit spel met mensen uit een amateur-toneelgezelschap waar ik ook lid van ben. Toneel is mijn hobby, moet je weten. Zij zaten hier samen met ons opgesloten en hebben elk hun rol gespeeld. Bruno is niet eens mijn man. Deze keer verdwenen geen schilderijen maar toeristen voor wie jij verantwoordelijk was.
- VINCENT De deur?... de schreeuw?... de verdwijningen?...
- KAREN Die schreeuw is inderdaad een band... Is niet de echte schreeuw van mama. Is door een actrice opgenomen. Er is ook een verborgen doorgang. Jij kent die niet eens. Die wordt nooit meer gebruikt wegens te gevaarlijk. Maar iemand van het toerismebureau heeft die eerst komen inspecteren en uiteindelijk toch het licht op groen gezet. Slechts één iemand tegelijk mag er door en dan nog heel voorzichtig stapje per stapje. Die deur? Heel simpel... iemand trok die dicht van in de gang.
- VINCENT En Denise?
- KAREN Ook zij speelde schitterend komedie. We lieten je ook niet dicht in haar buurt komen. Weet je nog hoe Julia je steeds van Denise wegduwde toen ze op de grond lag? Die kat met afgekapte kop... Iemand van ons kent een taxidermist. Dat is iemand die dieren opzet. Hij heeft ons twee proefexemplaren bezorgd. *(pauze)* Oh ja, nog iets... *(haalt gsm uit haar zak)*... hier, je gsm... *(geeft hem zijn gsm)* Je had gelijk, die stak in de zak van je jas die achteraan in het busje lag. Ik heb die er stiekem uitgenomen toen wij op de parking uitstapten om aan onze tocht naar dit klooster te beginnen. En wat hier allemaal gebeurde werd zelfs gefilmd. Het bureau zorgde voor verborgen camera's en ze volgden alles. Indien het uit de hand zou hebben gelopen hadden ze ingegrepen.
- VINCENT Wat... gaat er nu met mij gebeuren?
- KAREN Weet ik niet. Maar ik zal je blijven achtervolgen... en als het enigszins mogelijk is... *(maar stopt)*
- VINCENT Wat...?
- KAREN Jij bent schuldig aan psychisch partnergeweld...
- VINCENT *(wenend)* Het spijt me... Echt, het spijt me. Ik meen het. Kon ik de klok maar terugdraaien...
- KAREN Ik ben zeker geen rancuneus mens. Maar door wat je mama hebt aangedaan kan ik voor jou alleen maar wrok koesteren... bitterheid. Ik kan alleen maar van je walgen. Je bent dus nog lang niet van mij af.... *(pauze)* Creperen zal je doen...

Een ijzige stilte.

Sofie komt vanachter Schutzsel. Komt bij Vincent staan, kijkt op hem neer.

SOFIE   Alles is voorbij. Hier... de sleutel... (gooit de sleutel voor Vincent op de grond)

Langzaam fade-out licht.

DOEK